

MURTAGH

CHRISTOPHER
PAOLINI

FRAGMENT

Murtagh

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Christopher Paolini
Murtagh – e-kniha

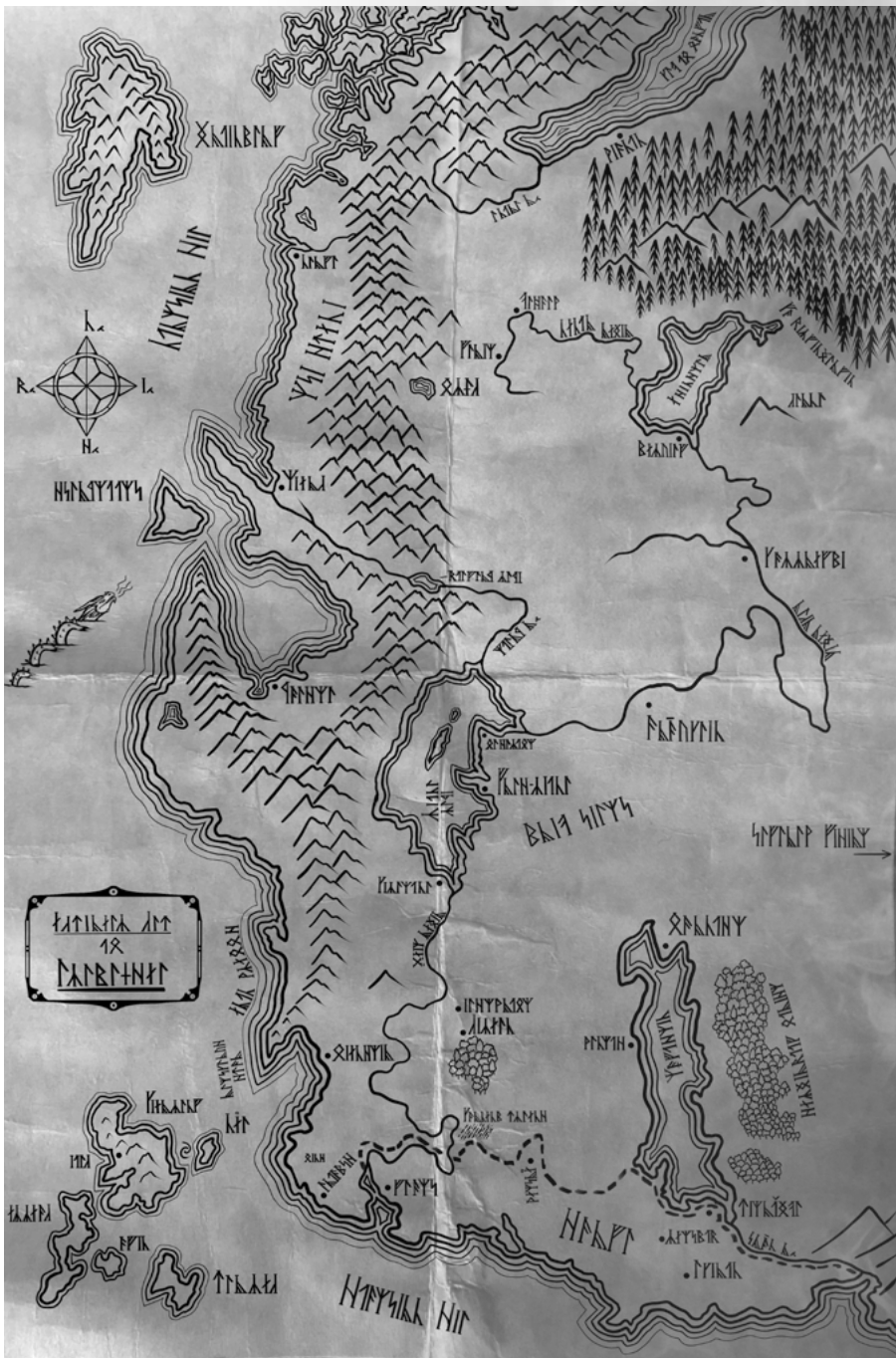
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

MURTAGH

ՃԱՆՈՒՄՆԵՐ

ԿԱՆՈՒՄԱՆ ԱՄՍ

ՆԱԿԵՆԱԿԱՆ

ԿԱՆՈՒՄԱՆ ԱՄՍ
ԸՆԴՈՒՄՆԵՐ

ՄԱՍԻՍ

ՍՊԻՐԱԿ

ՍԻՆՏՐԱԿՅՍ
ԱՎԱՐԻ

ՍԻՆՏՐԱԿՅՍ

ՎԵՐՈՒՆԻԿ

ԿՐԻՍՏՈՍ ԱՄԻ

ԲԱՆԱՆ

ՎԵՐՈՒՆԻԿ

ՍՊԻՐԱԿ

ՍՊԻՐԱԿ

ՍՊԻՐԱԿ

ՍՊԻՐԱԿ

ՍՊԻՐԱԿ

ՍՊԻՐԱԿ

ՍՊԻՐԱԿ

ՍՊԻՐԱԿ

ՍՊԻՐԱԿ

ՍՊԻՐԱԿ

ՍՊԻՐԱԿ

ՍՊԻՐԱԿ

ՍՊԻՐԱԿ

ՍՊԻՐԱԿ

ՍՊԻՐԱԿ

ԿԱՆՈՒՄԱՆ ԱՄՍ

ՍՊԻՐԱԿ

ՍՊԻՐԱԿ

ՍՊԻՐԱԿ

ՍՊԻՐԱԿ

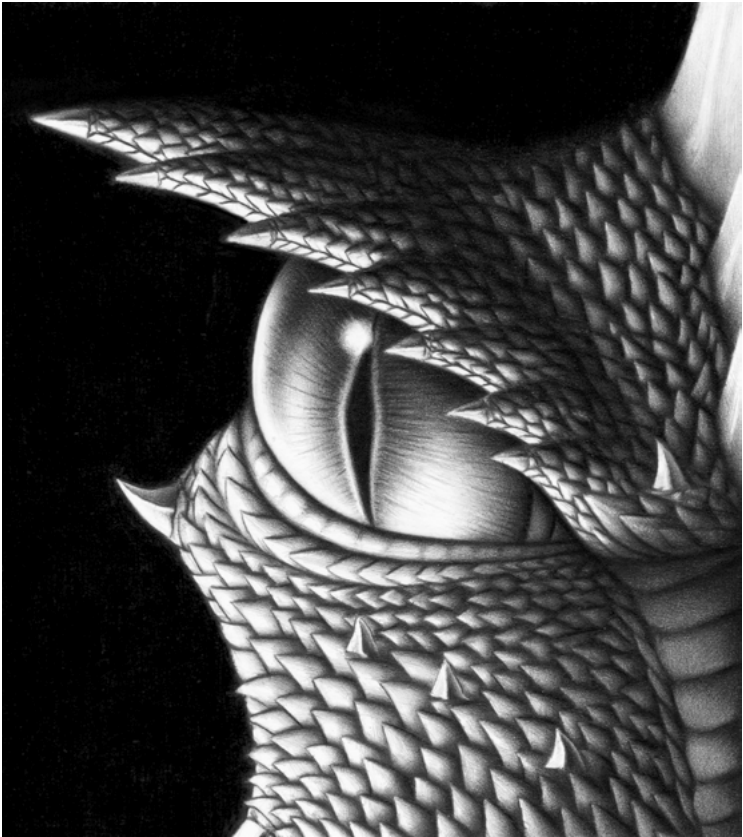
ՍՊԻՐԱԿ

ՍՊԻՐԱԿ

ՍՊԻՐԱԿ

ՍՊԻՐԱԿ

ՍՊԻՐԱԿ

CHRISTOPHER
PAOLINI

MURTAGH

POKRAČOVANIE BESTSELLEROVEJ SÉRIE
ODKAZ DRAČÍCH JAZDCOV

FRAGMENT

Christopher Paolini: *Murtagh*

Text copyright © 2023 by Christopher Paolini

Map art and interior illustrations copyright © 2006, 2023 by Christopher Paolini

This edition published by arrangement with Random House Children's Books,
a division of Penguin Random House LLC.

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

Cover illustrations © Adrián Macho, 2024

Translation © Denisa Jahičová, 2024

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Všetky práva sú vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať
a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme
alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Výťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4
smernice 2019/790 EU je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4289-4

ISBN e-knihy 978-80-566-4272-6 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-566-4273-3 (1. zverejnenie, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4274-0 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)

*Ako vždy túto knihu venujem svojej rodine.
A tým, ktorí stoja vonku a pozerajú dnu.*

OBSAH

Prológ	15
--------------	----

PRVÁ ČASŤ: CEUNON

I. Maddentide	23
II. Bohatá hostina	34
III. Vidlička a čepeľ	50
IV. Rozhodnutie	62
V. Let draka	75

DRUHÁ ČASŤ: GIL'EAD

I. Nepriateľské územie	93
II. Otázky pre mačkolačicu	108
III. Prízraky mohyly	123
IV. Rybie rozprávky	139
V. Muckmaw	155
VI. Smútok a drina	164

VII. Skúška sily	175
VIII. Masky	189
IX. Uniformy	199
X. Opatrne a potichu	213
XI. Kamenné dvere	217
XII. Cesty do temnoty	227
XIII. Stretnutie s mačkolačicou	241
XIV. Súboj dôvtipu	257
XV. Konfúzna schránka	268
XVI. Následky	273
XVII. Vyhnanstvo	286

TRETIA ČASŤ: NAL GORGOTH

I. Dedina	311
II. Bachel	321
III. Veža z kremeňa	337
IV. Sny a znamenia	348
V. Opisy viery	355
VI. Dvor vrán	366
VII. Kly a čepele	377
VIII. Matkino milosrdenstvo	389
IX. Bod zlomu	397
X. Prevrat	406
XI. Očakávanie	415
XII. Studňa snov	422
XIII. Nočná mora	434
XIV. Uvek	443

XV. Mučenie	451
XVI. Bdelé sny	457
XVII. Fragmenty	465
XVIII. Bezchybný	474
XIX. Voľba	487
XX. Qazhqargla	496
XXI. Otázka viery	506
XXII. Čierny dym	521
XXIII. Oheň a vietor	534
XXIV. Grieve	543

ŠTVRTÁ ČASŤ: OTH ORUM

I. Temné tvory	559
II. Sloboda z Utrpenia	570
III. Sám sebou	576
IV. Islingr	591

PIATA ČASŤ: STRETNUTIE

I. Prijatie	603
-----------------------	-----

Jazykový sprievodca	625
Doslov a poďakovanie	634

WORLD OF ERAGON

PROLÓG

Hľa, krajina Alagaëzia, rozľahlá a zelená, plná tajomstiev. Tu okrem iného stoja hory, ktoré sa dotýkajú hviezd, lesy bezodné ako oceán a pusté spálené púšte. Nájdete tu rôzne národy a bytosti od odolných ľudí cez dlhovekých elfov až po trpaslíkov žijúcich v hlbokých obydliach či bojový ľud urgalov. A predovšetkým drakov – bystrých, majestátnych a desivých v ich dávnej sláve.

V minulom storočí vládol tyranský kráľ Galbatorix nad väčšinou územia, ktoré bolo osídlené ľuďmi, a bol postrachom aj pre ostatné rasy. Svojou vôľou drakov zlomil a ich počet sa tak značne zmenšil, až ich napokon zostalo len pár.

Statoční ľudia, ktorí sa Galbatorixovi postavili, utiekli do vnútrozemia a začali sa nazývať Vardenmi. Žili len s malou nádejou na víťazstvo, až kým sa pre obyčajného mládenca Eragona nevyliahla dračica Zafira.

Spoločne – a pod múdрым vedením vládkyne Nasuady – pochodovali proti Galbatorixovej ríši.

Dnes je kráľ mŕtvy, vojna o jeho zvrhnutie sa skončila a nadišiel čas obnovy.

No aj počas obdobia mieru v krajine ožili tiene, na okrajoch Alagaëzie sa šepká o zvláštnych udalostiach a jeden muž sa snaží spoznať pravdu...

*Udržať sa uprostred búrky,
rozštiepiť či zomknúť sa,
alebo sa zmocniť zástavy?
To je otázka, ktorá trápi
aj tú najjasnejšiu myseľ.
Háj osík vyrastie rovnako vysoký
a silný ako osamelý dub.
Česť žiada, povinnosť núti,
láska sa zalieča,
ale ľudská podstata nalieha.*

Quandaries 14 – 20

ATTEN ČERVENÝ

CEUNON

Búrkový ostrov

ZÁVĚ MUNDAR

I. KAPITOLA

MADDENTIDE

Pôjdeš sám?

Murtagh sa na Trňa spýtavo pozrel. Červený drak sedel vedľa neho prikrčený na skalnatom kopci, kde pristáli. V miznúcom súmraku bol jas dračích šupín tlmenný, podobne ako uhlie v ohni, ktoré čaká na závan vetra, aby ho opäť rozžiaril.

„Chceš ísť so mnou?“

Vlčí úsmev roztvoril Trňovi čeluste a odhalil rady ostrých bielych zubov, z ktorých bol každý dlhý ako dýka. *Prečo nie? Už sa nás predsa boja. Len nech kričia a utekajú, keď prídeme.*

Myšlienky draka zarezonovali Murtaghovi v mysli ako zvon. Pokrútil hlavou, keď si odopínal Zar'rok.

„Presne to by si chcel, však?“

Trň široko roztvoril čeluste a rozstrapkaným jazykom si prešiel po papuli. *Možno.*

Murtagh si vedel predstaviť, ako drak kráča po úzkych uličkách, šupinatými plecami škriabe boky budov, láme trámy, okenice a rím-sy, zatiaľ čo ľudia pred ním utekajú. Vedel, ako by sa to skončilo. Ohňom, krvou a ničivým cyklom skazy.

„Myslím, že bude najlepšie, ak ma tu počkáš.“

Trň zamával zamatovými krídlami a prenikavo zakašlal.

Bol to jeho typ smiechu. *Možno by si mal použiť mágiu a zmeniť farbu mojich šupín, aby sme mohli predstierať, že sme Eragon a Zafira. Nebola by to zábava?*

Murtagh si odfrkol, keď položil Zar'rok na trs suchej trávy. Prekvapilo ho, keď zistil, že Trň má britký zmysel pre humor. Nevšimol si to, keď sa spojili, čiastočne pre Trňov nízky vek a čiastočne vinou... momentálnych okolností.

Na chvíľu sa zachmúril.

Nie? Ale ak zmeníš názor...

„Budeš prvý, kto sa to dozvie.“

Hm. Trň špičkou nosa štuchol do meča. Chcel by som, aby si si vzal svoj tesák. Svoj pazúr. Svoje naostrené trápenie.

Murtagh vedel, že Trň je nervózny. Vždy bol, keď odišiel, hoci len na krátky čas. „Neboj sa. Budem v poriadku.“

Z drakových rozšírených nozdier stúpala obláčik bledého dymu. *Neverím tomu zbabelému podvodníkovi.*

„Ja neverím nikomu. Okrem teba.“

A jej.

Murtagh zaváhal, keď podišiel k jednej zo sedlových brašien, ktoré viseli na Trňovom boku. V mysli sa mu mihol obraz Nasua-diných mandľových očí. Jej lícne kosti. Zuby. Časti a kúsky, ktoré nedokázali vystihnúť celok. Spomienka na jej vôňu, sprevádzaná túžbou a smútkom, bolestná neprítomnosť toho, čo mohlo byť a čo stratil.

„Áno.“ Trňovi by nedokázal klamať, aj keby chcel. Boli príliš úzko prepojení.

Drak rozhovor láskavo vrátil na bezpečnejšiu pôdu. *Myslíš si, že Sarros zavetril niečo zaujímavé?*

„Bolo by lepšie, keby nie.“ Murtagh vyhrabal zo sedlovej brašny klbko hnedého špagátu.

A ak áno? Letíme smerom k búrke alebo od nej?

Na Murtaghových perách sa objavil jemný úsmev. „To závisí od toho, aká silná je tá búrka.“

To nemusí byť jasné. Vietor môže klamať.

Odmeral dĺžku špagátu. „V tom prípade budeme pokračovať v snorení, až kým to jasné bude.“

Hm. Za predpokladu, že budeme môcť zmeniť smer, pokiaľ to bude potrebné.

„Dúfajme.“

Tíňovo bližšie oko – hlboký rubín, z ktorého vyžarovalo intenzívne svetlo – zotrvalo na Murtaghovi, keď odstrihol špagát a priviazal záštitu Zar'roku k opasku a pošve, aby sa karmínový meč nemohol uvoľniť. Potom ho umiestnil do brašny, kde bol bezpečne ukrytý, a postavil sa pred Tíňa.

„Vrátim sa pred úsvitom.“

Drak sa prikrčil na zadných nohách, akoby sa pripravoval na úder. Zahnutými pazúrmí prehrabával zem ako veľká mačka, ktorá dupe po prikrývke, a medzi nimi mu praskali malé kamienky. Z jeho hrude sa ozvalo tiché zamrmlanie, ktoré takmer pripomínalo kňučanie.

Murtagh položil ruku na Tíňovo vrúbkované čelo a snažil sa v ňom vyvolať pocit pokoja a sebadôvery. Hlboko v jeho mysli cítil temné akordy úzkosti.

„Budem v poriadku.“

Ak ma budeš potrebovať...

„Prídeš. Viem.“

Tíň zohol krk a jeho pazúry sa zastavili. Murtagh v jeho mysli pocítil pevné, aj keď krehké rozhodnutie.

Rozumeli si.

„Buď opatrný. Dávaj si pozor na každého, kto by sa k tebe mohol pokúsiť dostať.“

Z Tíňovej hrude vyšlo ďalšie vrčanie, z ktorého vibrovali kosti.

Murtagh si pretiahol kapucňu pláštá cez hlavu a vydal sa dolu kopcom po ceste pomedzi ostré osamelé skaly a zhluky pichľavých krov.

Keď sa obzrel, uvidel Tíňa, ktorý sa naďalej krčil na vrchole kopca a pozoroval ho privretými očami.

Muž s drakom nebol nikdy skutočne sám.

Tak uvažoval Murtagh, keď zamieril na západ dlhým voľným krokom. Bez ohľadu na to, akí boli odlišní, časť z nich bola vždy prepojená, aj keď im vzdialenosť bránila v počúvaní myšlienok alebo cítení emócií. Spojila ich najstaršia mágia, ktorej sa nikdy nevzdajú, až kým jeden z nich nezomrie.

Mágia však nebola ich jediným putom. Spoločné skúsenosti – útrapy, duševné útoky, mučenie – boli intenzívne a ojedinelé, že podľa neho nemohol nikto skutočne pochopiť, čo prežili. V tom vedomí bola istá útecha. Kamkoľvek by šiel a čokoľvek urobil, Trň by vždy stál pri ňom. Ba čo viac, rozumel by mu. Občas by možno nesúhlasil, ale aj napriek tomu by prejavil empatiu a súcitiť. A to isté platilo aj naopak.

Bol s tým spojený aj pocit obmedzenia. Nikdy nemohli uniknúť jeden druhému. Nie celkom. Murtaghovi to však neprekážalo. Nechcel byť sám.

Krajina sa pod ním zvažovala, až po niekoľkých míľach dorazil k zálivu Fundor. Tam, na brehu vody, ležalo mesto Ceunon: zhluk budov s hrubými múrmi, ktoré sa krčili v temnom šere občas pretrhnutom príležitostnou lampou alebo sviečkou – teplými drahokamami, ktoré sa vzpierali rozrastajúcej sa noci. Popri kamenných prístaviskách plávali rady rybárskych člnov so zvinutými plachtami a s nimi aj tri morské plavidlá s vysokými ťažňami a so širokými trupmi, lode schopné prežiť plavbu okolo severného cípu polostrova, ktorý oddeľoval záliv od otvoreného oceánu.

Na druhej strane zálivu sa týčili Dračie hory so zúbkovanými hrebeňmi vystupujúcimi spoza temného oparu. Slaná voda medzi nimi vyzerala hlboká, studená a nepriateľská.

Sivé oblaky ležali nízko nad zálivom aj nad zemou a tlmené ticho zjemňovalo zvuk Murtaghových krokov.

Chladný dotyk na ruke ho prinútil zdvihnúť zrak.

Padali husté snehové vločky; prvý sneh v roku. Otvoril ústa a jednu z nich zachytil na jazyku; rozplynula sa ako príjemná spomienka, prchavá a nepodstatná.

Dokonca aj takto ďaleko na severe bolo na sneh nezvyčajne skoro. Prešli dva dni od Maddentide, čiže jesenného presunu bergenhedov, striebřistých rýb s tvrdými šupinami, do zálivu. Húfy boli také veľké a husté, až sa po nich dalo takmer chodiť. Murtagh počul, že sa ryby zvyknú vo vrcholnej chvíli vrhať na paluby člnov, dohnané k šialenstvu intenzitou trenia.

Mal pocit, že z toho plynie ponaučenie.

Sneh zvyčajne napadol až mesiac alebo dva po Maddentide. Ak začalo snežiť skôr, znamenalo to, že bude nasledovať treskúca a krutá zima. Napriek tomu si užíval jemné vločky a chladný vzduch. Bola to ideálna teplota na chôdzu, beh alebo boj. Nebolo nič horšie ako bojovať o život v takej horúčave, až mal človek pocit, že omdlie.

Pulz sa mu zrýchlil, odhodil kapucňu a dal sa do svižného kľusu. Cítil potrebu pohybovať sa rýchlejšie. Bežal po rovinách, ktoré obklopovali Ceunon, a udržoval stabilné tempo. Míňal potoky a porasty, kamenné ploty a jačmenné i ražné polia, ktoré boli zrelé na zber. Nikto si ho nevšimol okrem psa pri bráne statku, ktorý na neho slabo zaskučal.

Aj tebe, pomyslel si.

Jeho spojenie s Trňom počas behu zoslablo, ale nikdy nezmizlo, čo bolo útechou. Keď boli od seba, bol rovnako nervózny ako on, hoci sa ten pocit snažil skryť. Nechcel, aby sa drak ešte viac strachoval.

Murtagh by bol radšej, keby boli pristáli bližšie k Ceunonu. Ak bude potrebovať pomoc, každá sekunda bude dôležitá. Riziko, že Trňa niekto zbadá, však bolo priveľké. Najlepšie bolo udržať si odstup a vyhnúť sa potenciálnej konfrontácii s miestnymi silami.

Murtagh si ponáťahoval krk. Po tom, čo väčšinu dňa strávil na dračom chrbte, bolo príjemné stáť na nohách – s pľúcami plnými čistého a sviežeho vzduchu, s rýchlym pravidelným pulzom. Kolená a boky ho trochu pobolievali. Nemal síce krivé nohy ako mnohí jazdci z Galbatorixovej armády, ale keby aj naďalej trávil väčšinu času na Trňovom chrbte, mohlo by k tomu postupne dôjsť. Bolo to pre Dračích jazdcov nevyhnutné?

Na perách sa mu objavil slabý úsmev.

Predstava vychýrených Jazdcov – najmä tých elfských – s krivými nohami starých ostrieľaných kopijníkov, ho pobavila. Pochyboval, že to bola pravda. Jazdci pravdepodobne vedeli, ako zmierniť účinky dlhého sedenia v sedle. Napokon, pokiaľ bol drak veľký, nedalo sa na ňom sedieť ako na koni. Taký bol Šruikan, Galbatorixov mohutný čierny drak. Namiesto sedla mu kráľ na hrboľ medzi obrovskými plecami upevnil malý stan.

Murtagh sa zachvel a zastavil sa pri strome, ktorý kedysi zasiahol blesk. Náhly chlad mu zaplavil ruky a nohy. Zhlboka sa nadýchol. A opäť. Galbatorix bol mŕtvy. Šruikan bol mŕtvy. Nemali nad ním kontrolu ani nad nikým, kto bol nažive.

„Sme voľní,“ zašepkal.

Z Trňa zacítil upokojujúce teplo, podobné vzdialenému objatiu. Natiahol si kapucňu späť na hlavu a pokračoval ďalej.

Keď dorazil na pobrežnú cestu južne od Ceunonu, zastal za neďalekým živým plotom a vystrčil ponadeň hlavu. S úľavou zistil, že cesta je prázdna.

Pretláčil sa cez živý plot a ponáhľal sa na sever, smerom k rozľahlému zrútenému mestu. Slabé svetlo, ktoré prenikalo pomedzi oblaky, už takmer zmizlo a on chcel byť v Ceunone, skôr než nastane úplná tma.

Hlboké koľaje vozov zbrázdili vychodenú cestu a pre hrudky kravského trusu musel meniť pruh každých pár krokov. Sneh sa hromadil na zemi v mäkkej tenkej vrstve, ktorá mu pripomínala ozdobnú čipku, akú dámy nosili na dôležité udalosti na dvore.

Spomalil, keď sa priblížil k vonkajším hradbám Ceunonu. Opevnenie bolo odolné, dobre postavené a takmer také vysoké ako v Teirme alebo Dras-Leone. Bloky čierneho kameňa s hrubým povrchom boli bez škár a múr mal v spodnej časti správny sklon, ktorý Murtagh schvaľoval.

Hoci na tom vôbec nezáležalo, ak mesto čelilo drakovi alebo Jazdcovi.

Po oboch stranách južnej brány Ceunonu sa o kopije opierala dvojica strážcov. Murtagh sa pozrel na cimburie a podsebitie. Na chodníku pozdĺž opevnenia nestáli žiadni lukostrelci. *Nedbalosť.*

Keď sa priblížil, strážcovia sa vystrelí a Murtagh roztvoril plášť, aby im ukázal, že nie je ozbrojený.

Keď skrzili kopije, ozvalo sa cinknutie. „Kto je tam?“ spýtal sa muž naľavo. Jeho tvár pripomínala kvaku. Hrubý nos mal pokrytý pavučinou popraskaných cievok a pod pravým okom mal žltú modrinu.

„Len maddentideský cestovateľ,“ povedal Murtagh ľahkým tónom. „Prišiel som kúpiť údeného bergenheda pre svojho pána.“

Muž na pravej strane sa naňho podozrievavo pozrel. Zdalo sa, že mohol byť bratancom muža s nosom. „Naozaj? Odkiaľ pochádzaš, cestovateľ? A ako ťa volajú?“

„Tornak, syn Teretha, a pochádzam z Ilirey.“

Pri zmienke o hlavnom meste strážcovia trocha stuhli. Pozreli sa na seba, nosatý zakašlal a odpľul si na zem. Pľuvanec roztopil kúsok snehu. „To je veľmi dlhá cesta pešo, bez batoha a bez koňa len pre pár bušlov rýb.“

„To je pravda,“ súhlasil Murtagh, „môj kôň si včera večer zlomil nohu. Stupil do jazvečej diery, chudák.“

„Nechal si tam aj svoje sedlo?“ opýtal sa pomocník toho nosateho.

Murtagh pokrčil plecami. „Môj pán platí veľmi dobre, ale neplatí mi za to, aby som vláčil sedlo a brašny cez polovicu Alagaëzie, ak mi rozumiete.“

Strážcovia sa uškrnuli a nosatý povedal: „Áno. Rozumieme. Máš zabezpečené ubytovanie? Mincu za posteľ?“

„Mincí mám dostatok.“

Nosatý prikývol. „Dobre. Nechceme, aby na našich uliciach spali cudzinci. Ak ťa tam nájdeme, vyhodíme ťa. Ak zistíme, že robíš problémy, budeš musieť odísť. Od polnoci do štvrtej sú brány zatvorené a neotvoria sa nikomu inému, iba kráľovnej Nasuade.“

„Rozumiem,“ prikývol Murtagh.

Nosatý zavrčal a strázcovia narovnali kopije. Murtagh im úctivo prikývol, prešiel pomedzi nich a vstúpil do mesta.

Poškrabal sa na brade. Začiatkom roka si nechal narásť fúzy, aby mohol lepšie skryť svoju identitu. Mal pocit, že to funguje; dosiaľ ho nikto neoslovil. Pokožka pod nimi ho občas svrbela, ale nemienil čakať, kým budú také dlhé, aby zmäkli a stali sa poddajnými. Nemal rád neporiadok.

Zrezávanie fúzov dýkou bolo nepraktické a k mágii sa uchýliť nechcel, pretože ich tvarovanie len slovom a predstavou výsledku bolo veľmi nepredvídateľné. Okrem toho neveril, že kúzlo odstráni len chlpy, a nie kožu, a pri ručnom vykonávaní tejto činnosti cítil uspokojenie z remesla.

Od drotára pri Narde si kúpil železné nožnice. Fungovali dobre, pokiaľ ich udržiaval ostré, naolejované a bez hrdze. Napriek tomu mal s údržbou fúzov takmer rovnaký problém ako s holením.

Možno sa ich po odchode z Ceunonu zbaví.

Hlavná ulica vyzerala ako pás blata, ktorý bol dvakrát taký široký ako južná cesta. Budovy boli hrazdené, krokvvové konštrukcie mali prekryvané obloženie medzi drevenými trámami. Samotné trámy boli natreté načierno smrekovým dechtom, ktorý ich chránil pred soľou zo zálivu, a mnohé boli zdobené rezbami morských hadov, vtákov a svartlingov. Železné veterníky nečinne sedeli na každej strmej šindľovej streche a vrch väčšiny domov zdobila vyrezávaná dračia hlava.

Murtagh sa prinútil prestať škrabať.

Vedel by odrecitovať celú históriu mesta od jeho založenia až po súčasnosť. Vedel, že rezbárske práce boli urobené v štýle bežne nazývanom *kysk*, ktorý vynašiel nejaký anonymný remeselník pred viac ako storočím. Že čierny kameň na vonkajších múroch pochádza z lomu ani nie dve desiatky míľ na severovýchod. A že

dobří ľudia z Ceunonu mali smrteľný strach z elfského lesa Du Weldenvarden a robili všetko preto, aby sa čierne borovice nezačali rozrastať na ich poliach. Vedel toho ešte oveľa viac.

Lenže aký to malo zmysel? Dostal to najlepšie vzdelanie v krajine, a predsa sa jeho momentálny život niesol v znamení drsného cestovania, kde bystrosť sluchu a rýchlosť rúk znamenali viac než akékoľvek vedomosti. Okrem toho *rozumieť* a *vedieť s tým naložiť* boli dve veľmi odlišné veci. Videl to pri Galbatorixovi. Kráľ vedel viac ako väčšina ľudí – dokonca viac ako niektorí z najstarších elfov alebo drakov –, ale jeho vedomosti nakoniec nepriniesli nijakú múdrosť.

V uliciach bolo málo ľudí. Bolo neskoro, dni po Maddentide boli plné hodovania a väčšina obyvateľov bola vnútri, kde oslavovala ďalšiu úspešnú úrodu bergenhedov.

Po ceste sa potácala trojica robotníkov. Páchli lacným pivom a rybami. Murtagh spomalil a trojica sa od neho vzdialila. Keď zabočili za roh, hlavná ulica opäť stíchla. Ďalšieho človeka nevidel, až kým neprešiel cez mestské trhové námestie, kde z dverí skladu vybehli dvaja obchodníci, ktorí sa nahlas hádali. Na námestie ich nasledoval nízky bradatý muž, ktorého hlas znel najsilnejšie zo všetkých.

Trpaslík! Murtagh sklonil hlavu. Od smrti Galbatorixa a pádu Kráľovstva pred vyše rokom bolo čoraz bežnejšie vídať trpaslíkov v krajinách osídlených ľuďmi. Väčšinou šlo o obchodníkov, ktorí predávali kamene, kovy a zbrane, no stretol aj takých, čo pracovali ako ozbrojení strážcovia (ich bojová zdatnosť by sa jednoducho nemala podceňovať). Murtagh rozmýšľal, koľkí z nich pôsobili ako donášači pre svojho kráľa Orika, ktorý sedel na mramorovom tróne v Tronjheime.

Zdalo sa, akoby sa trpaslík pozeral jeho smerom; Murtagh sa mierne zatackal ako ďalší opilec na ceste domov z osláv Maddentide.

Trik zabral a trpaslík obrátil pozornosť na hašteriacich sa obchodníkov.

Murtagh sa ponáhľal ďalej. Zvýšený počet trpaslíkov im s Tíňom ešte viac sťažil cestovanie. Nemal nič proti nim ako rase alebo

kultúre – ich architektonické diela boli úžasné a Orika mal celkom rád. Prechovávali však k nemu hlbokú a trvalú nenávisť za to, že zabil kráľa Hrothgara, Orikovho predchodcu... a strýka. A trpaslíci boli známi tým, ako vytrvalo sa držali svojej zášti.

Dokázal by niekedy odprosiť Orika, jeho klan a celkovo trpaslíkov? Ak aj áno, o spôsobe zatiaľ nepremýšľal.

Bohužiaľ, trpaslíci neboli jediní, s kým sa dostal do rozporu. Elfovia voči nemu a Tíňovi prechovávajú podobnú nevraživosť pre úlohu, ktorú zohrali pri vražde Oromisa a Glaedra, posledného Jazdca a draha, ktorí prežili pád Jazdcov pred Galbatorixovým nástupom na trón.

Nemohol im to vyčítať.

Ani prostí ľudia ich nemali radi, pretože vo všeobecnosti sa verilo, že počas vojny zapredali Vardenov Galbatorixovi. Zradcovia si vyslúžili pohrdanie od oboch strán, a to oprávnene – ani Murtagh nepociťoval súcit k ľuďom, ktorí zákerne porušovali prísahy. Taký bol aj jeho otec – napriek tomu nebolo ľahké, ak vás za zradcu označili nespravodlivo.

Neexistuje pre nás žiadny bezpečný prístav, pomyslel si Murtagh. Na perách sa mu zjavil prísny úsmev. Taký bol celý jeho život. Prečo by to teraz malo byť inak?

Zápach rýb, morských rias a solí zosilnel, keď kráčal cez prístav popri radoch stojanov na sušenie, ktoré stáli vedľa seba.

Zdvihol zrak. Do polnoci zostávali ešte tri alebo štyri hodiny. Mal dosť času na uzatvorenie obchodu a na odchod z Ceunonu. Po takom dlhom čase strávenom vonku, v drsných končinách krajiny, bola blízkosť budov nepríjemne obmedzujúca. V tom sa stále viac a viac podobal na Tíňa.

V diaľke sa ozvala hudba a hlasy. Murtagh uvidel meštiansky dom, ktorý bol jeho cieľom: hostinec Bohatá hostina. Nízka budova s tmavými trámami mala na prednej stene zasadené krištáľové okná – vzácny luxus v tejto časti sveta. Odlesky žltého svetla sa pohybovali po dlažobných kockách na ulici: pozývali ľudí, aby vošli dnu, oddýchli si a rozveselili sa.

Sarros vybral miesto ich ďalšieho stretnutia a to v Murtaghovi vzbudilo ostražitosť. Napriek tomu sa zdalo, že Bohatá hostina je neškodné miesto – len ďalší schátraný, zle riadený podnik ako mnoho iných. Odhliadnuc od krištáľových okien to mohol byť meštiansky dom v ktoromkoľvek prímorskom meste alebo dedine po celej krajine. Murtagh sa však už dávno naučil, že vzhľadu sa často nedá veriť.

Obrnil sa proti hluku, podišiel k domu a otvoril dvere.

II. KAPITOLA

BOHATÁ HOSTINA

Hostinec bol teplý, útulný a dobre udržiavaný. Podlahu pokrývala čerstvo pokosená sitina, stoly boli poutierané a súdky, fľaše a hrnčeky za nalešteným barom boli usporiadané do štýlových radov. Praskajúci oheň z kamenného kozuba bez sadzí zohrieval veľkú miestnosť a muž s kozou briadkou a s extravagantnými rukávmi do zvona brnkal pri ohni na lutne. Pre hluk, ktorý vládol v preplnenej miestnosti, bolo ťažké rozoznať, čo spieva. Obdobie Maddentide sa skončilo a obyvatelia Ceunonu z toho mali radosť.

Krčmár bol nízky plešatý muž so špinavou zásterou a spoteným čelom. Behal od stola k stolu, roznášal nápoje a taniere s údenými sledňami. *Nie s údenými bergenhedmi*, všimol si Murtagh. *Museli zjesť dosť na celý rok.*

Striasol snehovú pokrývku z pláštá a presunul sa k voľnému stolu pri ohni. Keď si sadol, hostinský k nemu pribehol a povedal: „Sigling Orefsson, k vašim službám, pán...“

„Tornak, syn Teretha.“

Sigling si utrel ruky do zástery. „Je mi ctou. Čo si dáte?“

„Niečo teplé z vašej kuchyne. Zjedol by som aj klince.“ Murtagh nehodlal premeškať príležitosť zjesť teplé jedlo, keď si ho pre zmenu nemusel uvariť sám.

„A na pitie?“

„Pohár piva. Nie príliš silného, ak sa dá.“ Murtagh vtlačil hostinskému do ruky tri medené mince.

Sigling vykročil k zadnej miestnosti. „Budem rýchly ako blesk, pán Tornak.“

Pán Tornak. Vždy sa zarazil, keď ho niekto tak oslovil. Dúfal, že by jeho starému učiteľovi bojového umenia neprekážalo, že používa jeho meno, vzhľadom na to, akú mal v súčasnosti povesť. Chcel si len uctiť Tornakovu pamiatku. Rovnako ako vtedy, keď tak pomenoval svojho koňa po tom, čo Tornak počas ich úteku z Urû'baenu zomrel...

Murtagh prižmúril oči. Nikdy sa nedozvedel, čo sa stalo s jeho koňom, keď Galbatorix zariadil, aby ho v Tronjheime prepadli a uniesli.

Poobzeral sa po miestnosti. Robotníci z prístavu, rybári a ďalší obyvatelia Ceunonu sa bujaro zabávali. Mnoho otcov sa vrátilo po týždňoch strávených na mori, aby oslávili odmenu za Maddentide. Vyzerali dostatočne priateľsky. Napriek tomu sa Murtagh uistil, že vie, kadiaľ vedie najkratšia cesta k prednému aj k zadnému vchodu.

Nikdy nezaškodí byť pripravený.

Sarrosa nikde nevidel, ale neznepokojovalo ho to. Obchodník vybral deň ich stretnutia a Murtagh vedel, že by si skôr odrezal ruku, než aby premárnil šancu dosť z Murtagha viac peňazí.

Dvojica robotníkov – murárov, ak mohol súdiť podľa kožených záster a hrubých, od malty zašpinených rúk – sa chystala sadnúť si na stoličky oproti Murtaghovi. Keď si ich odtiahli, povedal: „Prepáčte, ale čakám na priateľa.“ Čo najmilšie sa na nich usmial.

Jeden vyzeral, že sa chce hádať, no druhý pôsobil, akoby na Murtaghovej tvári uvidel niečo, čo sa mu nepáčilo. Potiahol kamaráta za ruku. „No tak, Herk. Kúpim ti pivo pri bare.“

„No dobre, dobre. Nechaj ma.“ Kamarát ho však aj naďalej ťahal za ruku, až kým ho nenasledoval k baru.

Murtagh sa trocha uvoľnil. Naozaj sa nechcel dostať do nezmyselnej bitky.

Vtom sa z ohlušujúceho kriku v miestnosti k nemu donieslo zreteľné: „Eragon...“

Stuhol a otočil sa na stoličke. Tam. Trubadúr s kozou briadkou, ktorý hral na lutne. Spočiatku bolo ťažké rozoznať slová piesne, ale Murtagh sústredene sledoval jeho pery a postupne mu dávali zmysel.

Trubadúr spieval:

„... do obávaného Urû'baenu.

*Raduj sa! Raduj sa! Neohrozený Dračí jazdec letel bojovať,
oslobodiť našu zem od nebezpečenstva a strachu.*

*A tak mocný Eragon kráľovi čelil v boji krvavom,
v tom veľkom a hroznom zápase,*

*až s horiacou čepelou a so svetlom oslepujúcim
zabil hrozného tyrana, tú nestarnúcu pohromu,
Galbatorixa, prekliatie drakov aj Jazdcov.“*

Murtagh vykrútil pery a pocítil nutkanie hodiť do muža čižmu. Nielenže boli verše zle zložené aj zaspievané – žiadny bard by si netrúfol spievať na dvore tak neobratne zo strachu, že ho zbijú –, ale neboli ani pravdivé.

„Prehral by, keby nebolo mňa,“ zamrmlal a pomyslel na Eragona. Nikto okrem tých, čo boli na konci prítomní v Galbatorixovej trónnej sále, to nevedel a nikoho to nezaujímalo. On a Tříň po kráľovej smrti opustili hlavné mesto a radšej sa stiahli do ústrania, len aby nemuseli znášať nepriateľstvo ignorantskej verejnosti.

Bola to správna voľba. Murtagh tomu stále veril. Znamenalo to však, že stratili možnosť brániť sa pred súdom všeobecnej mienky. A pokiaľ Eragon či Nasuada alebo kráľovná elfov Arya prehovorili na jeho a Tříňovu obranu, aby vysvetlili úlohu, ktorú zohrali pri zničení Galbatorixa a Šruikana, k Murtaghovi sa to ešte nedostalo. Nedokázal to stráviť. Možno pravda potrebuje viac času, aby sa rozšírila medzi obyčajných ľudí. Alebo sa Eragon, Nasuada a Arya uspokojili s tým, že dovolili, aby si svet o ňom myslel to najhoršie. Použili ho ako vhodného obetného baránka, monštrum v tme,

ktorého sa ľudia môžu báť, a oni tak majú voľnú ruku, aby vládli, ako chcú...

Pri tej myšlienke sa mu obrátil žalúdok.

Tak či onak, čo sa týkalo väčšiny ľudí, Eragon bol najväčší hrdina, aký kedy žil, a nikto pred ním nemohol obstáť.

Murtagh si potichu odfrkol. *To sotva*. Ak sa však pieseň alebo príbeh stali obľúbenými, nedalo sa s nimi bojovať. Pravda sa tak často ohla do tej podoby, ktorá sa zdala správna. Aspoňže sa trubadúr neobťažoval opísať Eragonov údajný triumf nad Murtaghom a Tříňom. V tom prípade by doňho naozaj hodil čižmu.

„Nech sa páči, pán Tornak!“ oznámil Sigling, keď Murtaghovi strčil pod nos tanier a krígeľ. „Ak budete ešte niečo potrebovať, zakričte na mňa a ja pribehnem.“

Skôr ako sa mu stihol poďakovať, hostinský odbehol, aby sa postaral o ďalší stôl.

Murtagh si vzal vidličku z tepaného železa, ktorá ležala pri tanieri, a pustil sa do jedla. Pečená baranina a kvaka s polovicou čierneho ražného chleba. Skromné jedlo, ale chutilo lepšie než čokoľvek, čo si za posledné tri mesiace uvaril. A hoci bolo pivo na jeho žiadosť sotva silnejšie ako voda, aj to bolo v poriadku. Chcel si v Ceunone zachovať zdravý rozum.

Kým jedol a tanier držal na kolene, oprel sa na stoličke a nohy si natiahol ako pred táborovým ohňom.

Bolo zvláštne byť v spoločnosti toľkého množstva ľudí. Za posledných dvanásť mesiacov si zvykol byť s Tříňom sám. Za zvukov vetra a vtákov. Loviť potravu a byť lovený. Rozprávať sa so strážcami a so Siglingom – dokonca aj s murármi – bolo ako snažiť sa hrať na zle naladenom nástroji.

Kúsok ražného chleba si namočil do šťavy z baraniny a strčil si ho do úst.

Dvere do hostinca sa otvorili a dnu vbehlo mladé dievča. Tmavé vlasy malo pekne upravené do stočených vrkočov, šaty malo vyšívané svetlými vzormi, ale vyzeralo, akoby len pred chvíľou plakalo.

Murtagh sledoval, ako sa pohybuje po veľkej miestnosti ľahko ako pierko. Prekázlo na koniec baru a Sigling mu niečo povedal. Keď ich Murtagh videl stáť vedľa seba, uvedomil si podobnosť. Dievča malo rovnaké ústa a bradu ako hostinský.

Po chvíli sa objavilo znova a nieslo tanier s chlebom, so syrom a s jablkom. Zdvihlo ho nad hlavu a s nacvičenou zručnosťou sa pohybovalo medzi preplnenými stolmi, až kým neprišlo pred veľký kamenný kozub. Bez opýtania si sadlo na stoličku oproti Murtaghovi.

Otvoril ústa a potom ich zavrel.

Dievča nemalo viac ako desať rokov. Alebo možno menej než šesť? Nikdy nevedel odhadnúť vek detí.

Odrhlo si kúsok z chleba na tanieri a prežúvalo s odhodlanou dravosťou. Murtagh dievča zvedavo sledoval. Prešli roky, odkedy bol v prítomnosti nejakého dieťaťa, a zistil, že je ním zvláštne fascinovaný. *Všetci takto začíname*, pomyslel si. *Takí mladí, takí čistí. Kedy sa všetko pokazí?*

Dievča vyzeralo, akoby sa opäť malo rozplakať. Zahryzlo do jablka a nespokojne odfrklo, keď sa mu stopka zachytila v medzere medzi prednými zubami.

„Vyzeráš nahnevane,“ povedal Murtagh miernym tónom.

Dievčina sa zamračila, vytrhla stonku a hodila ju do ohňa. „Za všetko môže Hjordis!“ Mala rovnaký výrazný severský prízvuk ako jej otec.

Murtagh sa rozhlíadol. Stále nevidel Sarrosa, a tak sa rozhodol, že je v poriadku trocha sa porozprávať. Ale opatrne. Slová môžu byť zradné ako pasca na medvede.

„Áno?“ Odložil vidličku a otočil sa na stoličke, aby sa na dievča lepšie pozrel. „Kto je Hjordis?“

„Je to Jarekova dcéra. Grófovho hlavného murára,“ povedalo dievča namosúrene.

Murtagh uvažoval, či hovorí o grófovi Tarrantovi, alebo elfovia dosadili na jeho miesto niekoho iného, keď dobyli mesto. S Tarran-

tom sa stretol pred rokmi na dvore. Bol to vysoký urastený muž, ktorý len zriedka povedal viac než pár slov naraz. Pôsobil ako slušný človek, ale každý, kto roky zostal v Galbatorixovej priazni, mal v srdci ľad a na rukách krv.

„Chápem. Je dôležitá?“

Dievčina pokrútila hlavou. „Myslí si, že je dôležitá.“

„Čím ťa nahnevala?“

„Všetkým!“ Poriadne si odhryzla z jablka a tvrdo a rýchlo prežúvala. Murtagh videl, ako sa strhla, keď si zahryzla do líca. Oči sa jej naplnili slzami a prehltila.

Murtagh ďalej popíjal pivo. „Veľmi zaujímavé.“ Zotrel si penu z fúzov. „Dobre, je to príbeh, ktorý by si mi chcela povedať? Možno sa budeš cítiť lepšie, keď sa o tom porozprávaš.“

Dievča sa naňho pozrelo a v jeho bledomodrých očiach sa zjavilo podozrenie. Murtagh si na chvíľu myslel, že vstane a odíde. Potom povedalo: „Ocko by nechcel, aby som vás obťažovala.“

„Mám čas. Čakám na svojho spoločníka, ktorý, bohužiaľ, má vo zvyku meškať. Ak sa chceš podeliť o svoje trápenie, potom ma, prosím, považuj za svoje oddané publikum.“

Ako hovoril, zistil, že sa vracia k jazyku a frázam, ktoré používal na dvore. Formálnosť bola bezpečnejšia a okrem toho ho bavilo rozprávať sa s dievčaťom, akoby to bola vznešená dáma.

Chodidlami kopala do nôh stoličky. „No... Rada by som vám to povedala, ale nemôžem, keďže nie sme priatelia.“

„Naozaj? A ako sa staneme priateľmi?“

„Musíte mi povedať svoje meno! Hlupáčik!“

Murtagh sa usmial. „Samozrejme. Aké hlúpe. Volám sa Tornak.“ Vystrel ruku.

„Essie, dcéra Siglinga.“

Dlaň a prsty mala prekvapivo hladké a malé oproti jeho, keď si potriasli ruky. Murtagh cítil, že musí byť nežný, akoby sa dotýkal jemného kvetu.

„Veľmi rád ťa spoznávam, Essie. Tak čo ťa trápi?“

Essie hľadela na nahryznuté jablko, ktoré držala v ruke. Vzdychna a položila ho späť na tanier. „Za všetko môže Hjordis.“

„To si už povedala.“

„Vždy je na mňa zlá a jej priatelia si ma doberajú.“

Murtagh sa na ňu vážne pozrel. „To vôbec nie je pekné.“

Pokrútila hlavou a oči sa jej rozžiarili pohoršením. „Nie! Myslím... niekedy ma aj sami dráždia, ale keď je tam Hjordis, je to naozaj zlé.“

„Stalo sa to aj dnes?“

„Áno. Viac-menej.“ Essie si odlomila kúsok syra a zahryzla doň, akoby bola myslou niekde inde. Murtagh trpezlivo čakal. Rozhodol sa, že rovnako ako pri koňoch jemnosť bude účinnejšia než sila. Nakoniec Essie tichým hlasom povedala: „Pred žatvou začala byť Hjordis ku mne milšia. Pomyslela som si, že možno bude všetko lepšie. Dokonca ma pozvala k sebe domov.“ Essie mu venovala plachý pohľad. „Je to hneď pri hrade.“

„Pôsobivé.“ Začínal tomu rozumieť. Bohatší obchodníci sa vždy na šľachticov prilepili ako kliešte na psy. Závist bola univerzálna ľudská vlastnosť (ale ani ostatné rasy neboli výnimkou).

Essie prikývla. „Dala mi jednu zo svojich stužiek, žltú, a povedala, že môžem prísť na jej oslavu Maddentide.“

„A prišla si?“

Opäť prikývla. „Bolo to dnes.“ Oči sa jej naplnili slzami a zúrivo zažmurkala, aby ich potlačila.

Zaskočený Murtagh vytiahol z vesty použitú vreckovku. Žil síce ako šelma v divočine, ale mal nejaké spôsoby. „No tak.“

Zaváhala. Potom sa jej po lícach spustili slzy, schmatla vreckovku a utrela si oči. „Ďakujem, pane.“

Murtagh sa znova slabo usmial. „Už je to dávno, čo ma niekto tak oslovil. Nemáš za čo. Predpokladám, že tá oslava nedopadla dobre...“

Essie sa zamračila a podala mu vreckovku naspäť, hoci sa stále zdalo, že je na pokraji plaču. „Oslava bola fajn. Hjordis však bola znova zlá a potom...“ zhlboka sa nadýchla, akoby hľadala odvahu pokračovať, „povedala, že ak neurobím, čo chce, povie svojmu otcu-

vi, aby počas oslavy slnovratu nevyužíval náš hostinec.“ Pozrela na Murtagha, akoby chcela skontrolovať, či jej rozumie. „Všetci murári sem chodia piť a...“ začkala, „veľa pijú, a to znamená, že míňajú kopy medených mincí.“

Jej príbeh naplnil Murtagha množstvom nepríjemných spomienok na zlé zaobchádzanie, ktoré musel strpieť od starších detí, keď vyrastal na Galbatorixovom dvore. Predtým než sa naučil byť opatrný, predtým než ho Tornak naučil, ako sa má chrániť.

Vážne položil tanier na stôl a naklonil sa k Essie. „Čo chcela, aby si urobila?“

Essie sklopila pohľad a zablatenými topánkami udrela do stoličky. Potom opäť náhlivo prehovorila: „Chcela, aby som Cartha strčila do konského žlabu.“

„Carth je tvoj kamarát?“

Nešťastne prikývla. „Býva v lodenici. Jeho otec je rybár.“

Murtagh pocítil náhlu a intenzívnu nechuť k Hjordis. Na dvore poznal veľa ľudí, ktorí boli ako ona: zlých, malicherných, usilujúcich sa zlepšiť svoje postavenie tým, že strpčujú život ľuďom, ktorí sú pod ich úroveň.

„Takže jeho by na podobnú oslavu nepozvali.“

„Nie, ale Hjordis poslala svoju slúžku, aby ho priviedla...“ Essie naňho hľadela s divokým výrazom v očiach. „Nemala som na výber! Keby som ho tam nestrčila, povedala by otcovi, aby nechodil do nášho hostinca.“

„Chápem,“ prikývol Murtagh upokojujúco aj napriek narastajúcemu pocitu hnevu, nespravodlivosti a rozhorčenia. „Takže si tam svojho priateľa strčila. Ospravedlnila si sa mu?“

„Nie,“ povedala Essie a zvrátila tvár. „Ja... utiekla som. No všetci ma videli. Už sa so mnou nebude chcieť kamarátiť. Nikto sa so mnou nebude chcieť kamarátiť. Hjordis ma chcela iba okabátiť. Nenávidím ju.“ Chytila jablko a znova si z neho rýchlo odhryzla.

Keď sa jej chystal odpovedať, prešiel okolo nich Sigling, aby na stôl pri stene položil niekoľko krígľov. Uprel na Essie nesúhlas-

ný pohľad. „Neobťažuje vás moja dcéra, pán Tornak? Má zlovyk rušiť hostí, keď sa chcú najesť.“

„Vôbec nie,“ odvetil Murtagh s úsmevom. „Bol som pridlho na ceste a spoločnosť mi robilo len slnko a mesiac. Takýto rozhovor je presne to, čo potrebujem. Apropos,“ siahol do vrecúška pod opaskom a podal hostinskému dve strieborné mince, „mohli by ste sa postarať o to, aby vedľajšie stoly ostali prázdne? Očakávam spoločníka a musíme prediskutovať nejaké... ehm... záležitosti.“

Mince zmizli v Siglingovej zástere. „Samozrejme, pán Tornak,“ prikývol a znova znepokojene pozrel na Essie. Potom pokračoval v práci.

Dievča vyzeralo trochu rozpačito.

„Tak,“ povedal Murtagh a natiahol si nohy k ohňu. „Porozprávala si mi o svojom žiali, Essie, dcéra Siglinga. Bol to celý príbeh?“

„Áno, celý,“ riekla potichu.

Vzal vidličku z taniera a začal ju krútiť medzi prstami. Dievča ani nehleslo. „Veci nemôžu byť také zlé, ako si myslíš. Som si istý, že ak to svojmu kamarátovi vysvetlíš...“

„Nie,“ povedala rozhodne. „Nepochopí to. Už mi nebude veriť. Všetci ma budú nenávidieť.“

„Potom to možno nie sú tvoji ozajstní priatelia,“ ostro uzavrel Murtagh.

Pokrútila hlavou, až sa jej rozhojdali vrkoče. „Sú! Nerozumiete tomu!“ Netrpezlivo buchla pästou do opierky stoličky. „Carth je... je veľmi dobrý. Všetci ho majú radi a teraz nebudú mať radi mňa. Nechápete to. Ste veľký a... starý.“

Murtagh zdvihol obočie. „Možno by ťa prekvapilo, čo všetko viem. Tak ťa nebudú mať radi. Čo s tým urobíš?“

„Utečiem,“ vyhrkla. V momente, keď si uvedomila, čo povedala, spanikárila. „Nepovedzte to ockovi, prosím!“

Murtagh si odpil z piva a uhladil si fúzy, zatiaľ čo mu v hlave vírili myšlienky. Rozhovor sa zmenil zo zábavného na smrteľne vážny. Ak by povedal niečo nesprávne, mohol by poslať Essie na

cestu, ktorú by neskôr oľutovala – a on by oľutoval, keby sa to nepokúsil zvrátiť.

Musím byť opatrný, pomyslel si. „A kam by si išla?“

„Na juh,“ vyhlásila Essie rozhodne. Očividne už o tejto otázke uvažovala. „Tam, kde je teplo. Zajtra odchádza karavan. Predák sem často chodí. Je milý. Môžem sa vykradnúť a ísť s nimi do Gil'eadu.“

Murtagh sa pohrával s vidličkou. „A potom?“

Dievča sa posadilo rovnejšie. „Chcem navštíviť Beorské hory a vidieť trpaslíkov! Vyrobili nám okná. No nie sú pekné?“ Ukázala na ne.

„Veľmi pekné.“

„Navštívili ste niekedy Beorské hory?“

„Áno,“ odvetil Murtagh. „Raz, dávno.“

Essie sa naňho pozrela s novým záujmom. „Naozaj? Sú také vysoké, ako všetci hovoria?“

„Také vysoké, že vrcholy ani nevidieť.“

Oprela sa v kresle a zdvihla hlavu k stropu, akoby si ten pohľad predstavovala. „To je úžasné.“

Odfrkol si. „Ak nepočítaš to, že na teba strieľajú šípmi, tak áno... Uvedomuješ si, Essie, dcéra Siglinga, že útek tvoje problémy nevyrieši?“

„Samozrejme, že to viem.“ *Aké hlúpe,* prečítal z jej tváre. „Lenže ak odídem, Hjordis ma už nebude otravovať.“

Absolútna istota v jej hlase Murtagha takmer rozosmiala. Svoje pobavenie zakryl tým, že z krígle pil tak dlho, kým sa neupokojil. „Alebo – a toto je len návrh – namiesto úteku môžeš svoj problém skúsiť vyriešiť.“

„Nedá sa vyriešiť,“ povedala tvrdohlavo.

„A čo tvoji rodičia? Som si istý, že by si im veľmi chýbala. Naozaj im chceš takto ublížiť?“

Essie si prekrížila ruky. „Majú môjho brata, moju sestru a Olfu. Má len dva roky.“ Našpúlila pery. „Nebudem im chýbať.“

„O tom veľmi pochybujem,“ povedal Murtagh. „Okrem toho pozri sa, k čomu ťa Hjordis priviedla. Pomohla si chrániť váš hostinec.“

Keby tvoji rodičia rozumeli obeti, ktorú si priniesla, som si istý, že by boli veľmi hrdí.“

„Hm,“ zatiahla Essie. Nezdalo sa, že by ju to presvedčilo. „Bezo mňa by však žiadny problém nevznikol. Ja som problém. Ak odídem, všetko bude v poriadku.“ Vzala ohryzok a hodila ho do kozuba.

Hore komínom vyletel vír iskier a nad praskaním polien sa ozývalo syčanie vody, ktorá sa menila na paru.

Rukáv dievčaťa sa roztvoril a na jeho ľavom zápästí Murtagh uvidel skrútenú jazvu, červenú, vystúpenú a hrubú ako špagát. Pery sa mu odlepili od zubov a ležérnym tónom zatiahol: „Čo je to?“

„Čo?“ opýtala sa.

„Tam, na tvojej ruke.“

Essie sa pozrela dolu, líca a uši jej očerveneli. „Nič,“ zahundrala a zapla si manžety.

„Môžem?“ opýtal sa Murtagh láskavo, ako len vedel, a vystrel ruku.

Zaváhala, ale napokon prikývla a dovolila mu, aby ju chytil.

Odvrátila hlavu, keď jej jemne rozopol rukáv. Jazva sa jej plazila od zápästia až po lakeť. Dlhé a smutné svedectvo bolesti. Pohľad na ňu vliat Murtaghovi do žíl chladný oheň a na chrbte pocítil bolesť vlastného znamenia.

Vyhrnul Essie rukáv. „To... je veľmi pôsobivá jazva. Mala by si byť na ňu hrdá.“

Pozrela sa na neho a v očiach sa jej zjavil zmätok. „Prečo? Je škaredá a neznášam ju.“

Pery mu zvlnil slabý úsmev. „Pretože jazva znamená, že si prežila. Znamená, že si tvrdá a húževnatá. Znamená, že si žila. Jazva je niečo, čo treba obdivovať.“

„Mýlite sa,“ odvetila Essie. Ukázala na hrniec s namaľovanými zvončekmi na rímse. Od okraja hrnca sa k spodnej časti tiahla dlhá trhlina. „Znamená, že je človek zlomený.“

„Ach,“ zatiahol Murtagh jemne. „Vieš, niekedy, ak veľmi tvrdo pracuješ, môžeš to zmeniť, aby si bola silnejšia než predtým.“

Essie si prekrížila ruky a ľavú si schovala v podpazuší. „Hjordis a ostatní sa mi smejú,“ zahundrala. „Hovorila, že ruku mám červenú ako žeravý kutáč a že si preto nikdy nenájdem manžela.“

„A čo hovoria tvoji rodičia?“

Essie sa zaškerila. „Že na tom nezáleží. Ale to nie je pravda, však?“

Murtagh sklonil hlavu. „Nie, predpokladám, že nie je. Rodičia sa ťa však snažia ochrániť.“

„Lenže nemôžu,“ povedala nahnevane.

Nie, pravdepodobne nemôžu, pomyslel si a jeho nálada ešte viac potemnela.

Pozrela sa naňho a vyzerala, akoby sa na stoličke zmenšila. „Máte nejaké jazvy?“ spýtala sa neisto.

Unikol mu neveselý smiech. „Ó áno.“ Ukázal na malú bielu značku na brade, na medzere v inak hustých fúzoch. „Táto má len pár mesiacov. Jeden môj priateľ mi ju urobil náhodou, keď sme sa hrali.“ Konček šupiny z Tíňovho ľavého predkolenia sa zasekol Murtaghovi vo fúzoch a roztrhol mu kožu. Nebolo to síce vážne zranenie, ale veľmi bolelo a ešte viac krvácalo. Potom sa opýtal: „Čo sa ti stalo s rukou?“

Essie sa chytila okraja stola. „Bola to nehoda,“ zamrmľala. „Na ruku mi spadol hrniec s horúcou vodou.“

Murtagh prižmúril oči. „Len tak?“

Dievča prikývlo.

„Hm.“ Murtagh hľadel do ohňa na preskakujúce iskry a žeravé uhlíky. Neveril tomu. Nehody boli bežné, ale to, ako sa Essie správala, naznačovalo niečo horšie.

Zaťal zuby. Pociťal varovný pulz pod koreňom pravej spodnej stoličky. Bol ochotný tolerovať veľa nespravodlivosti, ale matka alebo otec, ktorí ubližujú svojmu dieťaťu, k tomu nepatrili.

Pozrel sa smerom k baru. Možno by sa mal porozprávať so Siglingom. Zastrášiť ho silou Dračieho jazdca.

Essie sa posunula. „Odkiaľ ste?“

„Zďaleka.“

„Z juhu?“

„Áno, z juhu.“

Znova kopla nohami do stoličky. „Aké to tam je?“

Murtagh sa pomaly nadýchol, zaklonil hlavu a pozrel sa do stropu. Oheň v jeho krvi stále horel. „Záleží, kam ideš. Sú horúce a studené miesta aj miesta, kde neprestáva fúkať vietor. Zdanlivo nekonečné lesy. Jaskyne v najhlbších častiach zeme a pláne plné obrovských stád jeleňov.“

„Sú tam aj príšery?“

„Samozrejme.“ Opätovoľ jej pohľad. „Všade sú príšery. Niektoré z nich dokonca vyzerajú ako ľudia... Sám som utiekol z domu, vieš?“

„Naozaj?“

Prikývol. „Bol som starší ako ty, ale áno. Utekal som, ale neušiel som tomu, pred čím som utekal... Počúvaj ma, Essie. Viem, že si myslíš, že odchodom sa všetko zlepší, ale...“

„Tu si, Tornak cestovateľ,“ ozval sa preffíkaný, dotieravý hlas, ktorý Murtagh okamžite spoznal. *Sarros*.

Obchodník prešiel pomedzi neďaleké stoly. Bol chudý a zhrbený, cez plecيا mal prehodený zaplátaný plášť a pod ním skrýval otrhané šaty. Na prstoch sa mu trblietali prstene. Voňal mokrou srstou a zakrádal sa znepokojujúco ako mačka.

Murtagh potlačil zahrešenie. Naozaj sa nemohol objaviť v nevhodnejšej chvíli. „*Sarros*. Čakal som na teba.“

„V týchto dňoch sú cesty nebezpečné.“ *Sarros* odtiahol prázdnu stoličku od stola, posunul ju, až kým nestála presne medzi Essie a Murtaghom, a posadil sa oproti nim.

Dievča sa ostražito otočilo na mieste.

Murtagh sa rozhlíadol po miestnosti. Všimol si šiestich mužov, ktorí vošli do hostinca, keď nedával pozor. Boli to drsní chlapi, ale nie ako miestni rybári; mali na sebe kožušiny a kože a okolo pliec mali omotané plášte spôsobom, ktorý Murtaghovi prezrádzal, že skrývajú meče priviazané k opasku.

*Sarros*ovi strážcovia. Murtagha nahnevalo, že počas rozhovoru s Essie stratil prehľad o svojom okolí. Vedel, že urobil chybu. Ne-

dostatočná pozornosť znamenala, že mohol skončiť mŕtvy alebo vo väzení.

Sigling pri bare sledoval nových hostí. Vytiahol obušok obalený kožou a po tichom varovaní ho položil vedľa utierky na riad.

Napriek výhradám voči jeho charakteru Murtagh súhlasil s krčmárovou opatrnosťou. Tento muž nebol hlúpy, to bolo isté.

Obrátil sa k Sarrosovi, práve keď obchodník dlhým prstom ukázal na Essie. „Máme o čom diskutovať. Mláďa pošli preč.“

Nie, rozhodol sa Murtagh. Ich rozhovor sa neskončil a jej prítomnosť by mohla mať na Sarrosa dobrý vplyv. Bol prinajlepšom nekultúrny, v tom horšom prípade priam odpudivý.

„Nemám čo skrývať,“ povedal. „Môže zostať.“ Pozrel na Essie. „Ak chceš. Môžeš sa naučiť niečo užitočné o svete.“

Essie sa prikrčila na stoličke, ale neodišla.

Sarros tlmene zasýčal a pokrútil hlavou. „Si blázon, Tulák. Rob, ako chceš. Nebudem sa hádať, aj keby si chcel.“

Murtagh naňho uprel tvrdý pohľad. „Nie, nebudeš. Povedz mi teda, čo si našiel. Prešli tri mesiace a...“

Sarros mávol rukou. „Áno, áno. Tri mesiace. Povedal som ti, cesty sú nebezpečné. No dopyčul som sa niečo o tom, čo hľadáš. Viac než dopyčul, našiel som *toto*...“ Z koženej peňaženky na opasku vytiahol niečo čierne, veľké ako päst a položil to na stôl.

Murtagh sa naklonil dopredu, rovnako aj Essie.

Bol to kus skaly, ktorá sa zvláštne leskla, akoby v jej strede tlelo uhlie. Šíril sa z nej silný sírový zápach, štiplavý ako hnilé vajce.

Essie si odfrkla a pokrčila nosom.

Murtagh pocítil v hrudi napätie. Dúfal, že sa mýlil. Dúfal, že šepot a varovania nič neznamenali... *Daj si pozor na hlbiny a nevstupuj tam, kde je zem čierna a krehká a vzduch páchne sírou, lebo tam číha zlo.* Povedal mu to starý drak Umaroth, keď s Trňom odišli do dobrovoľného vyhnanstva.

Murtagh sa modlil, aby sa Umaroth mýlil. Aby v neosídlených oblastiach krajiny nevzniklo nejaké nové nebezpečenstvo.

Mal vedieť, že nesmie spochybňovať múdrosť starého Umarotha. Neodtrhol pohľad od kameňa a prehodil: „Čo je to?“

Sarros zdvihol plecيا. „Podozrenia sú to jediné, čo mám. Hľadal si niečo nezvyčajné, cudzie a toto určite nie je normálne.“

„Bolo ich viac alebo...“

Sarros prikývol. „Tak mi bolo povedané. Celé pole bolo posypané kameňmi.“

Murtaghovi stiahlo hrud'. „Čierne a spálené?“

„Akoby spálené ohňom, ale bez stopy plameňa alebo dymu.“

„Odkiaľ je?“ opýtala sa Essie.

Sarros sa usmial a dievča sa strhlo. Rovnako ako mnohí chovatelia koní z centrálnych plání Alagaëzie, aj Sarros mal vybrúsené zuby.

Pre Murtagha bol tento pohľad nepríjemnou spomienkou na iného, ešte škaredšieho muža s podobnými zubami. Na *Durzu*.

„Nuž,“ povedal Sarros, „to je podstata problému, mláďa. Áno, presne tak.“ Murtagh sa načiahol po kameni, ale Sarros naň položil ruku a schoval ho pod prstami. „Nie,“ povedal. „Najprv minca, Tulák.“

Murtagh nespokojne vylovil z vnútorného vrecka plášte malé kožené vrecúško. Keď ho položil na stôl, zacinkalo v ňom.

Sarros sa zazubil. Uvoľnil šnúрку, aby odhalil ligot zlatých mincí. Essie sa prudko nadýchla. Murtagh pochyboval, že niekedy predtým videla toľko pokope.

„Polovica teraz,“ povedal. „A zvyšok, keď mi povieš, kde si to našiel.“ Štuchol do kameňa končekom prsta.

Sarros vydal zvláštny pridusený zvuk. Smiech. Potom povedal: „Ó nie, Tulák. Nie, nie. Myslím si, že by si nám mal dať zvyšok peňazí a my ti potom možno necháme hlavu.“

Na druhej strane miestnosti si muži v kožušinách vložili ruky pod plášte a Murtagh si všimol napoly skryté rukoväti mečov.

Nebol prekvapený, ale sklamalo ho to. Naozaj Sarros porušil ich dohodu len pre svoju chamtivosť?

Aké primitívne.

Essie zbadala meče a oči sa jej rozšírili. Skôr než Murtagh stihol zasiahnuť, naklonila sa dopredu a chystala sa niečo povedať alebo urobiť, keď vtom Sarros vytiahol nôž s tenkou čepeľou a pritlačil jej ho na krk.

„Ale, ale,“ zatiahol. „Ani nepípni, mláďa, inak ti rozrežem krk spredu dozadu.“

III. KAPITOLA

VIDLIČKA A ČEPEL

Murtagh mal pocit, že mu roztrhne hrudník. V tej chvíli prestal myslieť na Sarrosa ako na človeka. Stala sa z neho *vec, problém*, ktorý bolo treba vyriešiť rýchlo a bez váhania.

Essie pri dotyku obchodníkovho noža stuhla. Bol to ten najmúdrejší krok, aký mohla urobiť.

Murtagh pocítil vzdialené znepokojenie, keď sa Tříň pripravoval priletieť mu na pomoc. Odpovedal mu zúrivým: *Nie! Nerob to!* Posledná vec, ktorú potreboval, bolo, aby drak vtrhol do Ceunonu. Snažil sa udržať svoje emócie na uzde, preto naoko pokojne povedal: „Prečo tá zmena, Sarros? Platím ti slušné peniaze.“

„Áno. O to ide.“ Sarros sa naklonil bližšie a otvoril ústa. Jeho dych páchol po hnijúcom mäse. „Ak si ochotný platiť tak veľa za rady a fámy, musíš mať viac mincí ako rozumu. Oveľa viac mincí.“

Hlupák, vynadal si Murtagh. Mal si uvedomiť, že míňanie takého množstva zlata môže spôsobiť problém. Túto chybu už nezopakuje. Navyše, pravda bola taká, že už minul takmer všetky mince, ktoré si zobral so sebou, keď s Tříňom utiekli do divočiny. Túžil po informáciách a teraz ho táto nenásytná túžba stála viac než peniaze.

Zamrmal jedinú tvrdú kliatbu a potom povedal: „Toto nie je boj, ktorý chceš. Povedz mi miesto, vezmi si zlato, ktoré ti dlhujem, a nikomu nemusíš ubližovať.“

„Aký boj?“ Sarros sa zachechtal. „Nemáš pri sebe meč. My sme siedmi a ty si sám. Mince sú naše, či si to želaš, alebo nie.“ Ocel

sa zaryla Essie do krku, takže stuhla ešte viac. „Vidíš? Uľahčím ti rozhodovanie, Tulák. Daj mi zvyšok svojho zlata, inak mláďa zaplatí krvou.“

Essie naňho upierala pohľad. Cítil jej zúfalý strach a vedel, že čaká a dúfa, že jej pomôže. Bola veľmi mladá a zraniteľná a v Murtaghovi sa ozval silný pocit spriaznenosti.

Odhodlanie ho posilnilo.

Slabo sa usmial. Naozaj očakával, že navštívi Ceunon bez toho, aby sa dostal do problémov? *Dobre*. Nech je tak.

Pozbieral svoje mentálne zásoby, sústredil všetku vôľu a svoj neútočný zámer vložil do jedinej vety v starodávnom jazyku – jazyku pravdy, moci a mágie.

„*Thrífa sem knífr un huilidr sem konr.*“

Vzdych medzi nimi akoby sa zachvel. Nič viac.

Murtagh prekvapene zažmurkal. Kliatba zlyhala. Je možné, že obchodník je obklopený ochrannými kúzlami? Musia by byť silné, pretože sila mágie by prerazila každé menšie kúzlo. V každom prípade sa situácia vyvíjala neočakávane a nevítane.

Sarros sa znova zachechtal. „Hlúpe. Veľmi hlúpe.“ Voľnou rukou vytiahol spod kabáta amulet z vtácej lebky. „Vidíš to, Tulák? Čarodějnice Bachel nám vykúzlila náhrdelníky. Tvoje čudné spôsoby ti teraz nepomôžu. Sme chránení pred všetkým zlom.“

„Naozaj?“ povedal Murtagh ticho. Obchodník sa zmenil z nepríjemnosti na skutočné nebezpečenstvo. Umiernený prístup už neprichádzal do úvahy. Nie, ak mal mať konflikt víťaza. Murtagh sa už dávno rozhodol, že je ochotný zájsť aj do tých najkrajnejších extrémov, aby sa vyhol opätovnej prehre.

Potom vyslovil Slovo. Zvonilo ako zvon a jeho zvuk obsahoval všetky možné významy, pretože to bolo najmocnejšie slovo zo všetkých: skutočné meno starodávneho jazyka. Meno mien. Najtajnejšie zo všetkých kúzel, ktoré poznali len on, Eragon a Arya. S ním mohol prelomiť alebo zmeniť akékoľvek kúzlo. S ním mohol zmeniť význam samotného jazyka.

Do mena mien vložil tri ciele: túžbu odstrániť Sarrosovu ochranu, túžbu chytiť a držať mužov nôž a napokon príkaz, aby si ľudia, ktorí Slovo počuli, nič nepamätali.

Nasledovalo tupé ticho. Všetci v miestnosti sa naňho pozerali, mnohí hostia s omráčeným výrazom, akoby sa práve prebudili zo sna.

Essie hľadela s vyvalenými očami, ani čoby zabudla na strach.

Na Murtaghovo prekvapenie sa však Sarrosa jeho mágia vôbec nedotkla. Vnútro mu schladilo znepokojenie. Jediný spôsob, ako bolo možné vzoprieť sa menu mien, bola mágia bez slov – mágia bez vodiacej bezpečnosti starodávneho jazyka. Bola to najriskynejšia a najdivokejšia forma čarovania. Dokonca aj tí najskúsenejší kúzelníci sa hanbili ju skúšať.

Murtagh podcenil Sarrosa a kohokoľvek, s kým mal do činenia. Situácia sa stala nebezpečne nepredvídateľnou. A Murtagh nemal rád nepredvídateľnosť.

„Essie!“ vykrikoval Sigling, keď si dcéru konečne všimol. Schmatol obušok a preskočil cez bar so zdatnosťou, ktorú Murtagh od plešatého krčmára nečakal. „Pusti ju!“

Skôr než Sigling stihol urobiť čo len krok, zaútočili naňho dvaja muži a zrazili ho na podlahu. Ozvalo sa buchnutie, keď jeden z nich udrel Siglinga po hlave hlavicou meča.

Zastonal a odhodil obušok.

Nikto iný sa neodvážil pohnúť. *Stačilo*, pomyslel si Murtagh.

„Ocko!“ vykrikla Essie a mykla sa pod Sarrosovým nožom.

Obchodník sa opäť zarehotal, hlasnejšie než predtým. „Tvoje triky ti nepomôžu, Tulák. Žiadne kúzla nie sú také silné ako Bacheline. Žiadna mágia nie je taká hlboká.“

„Možno máš pravdu.“ Murtaghov hlas bol pokojný ako rybník v bezvetrí. Zdvihol vidličku a otočil ju medzi prstami. „Dobre teda. Zdá sa, že v tejto veci nemám na výber.“

„Vôbec,“ utrúsil Sarros samofúbo.

Vo dverách do kuchyne sa objavila statná žena s červenými lícami a vlasmi zopnutými do drdola a utierala si ruky do zástery.

„Čo sa tu...“ začala, vtom však zbadala Sarrosovo nôž aj Siglinga na podlahe a zbledla.

„Nerob problémy, inak ti prebodnem manžela,“ povedal jeden z mužov v kožušine a namieril čepeľ na hostinského.

Zatiaľ čo všetkých rozptýlila Siglingova manželka, Murtagh prehovoril: „*Halfa utan thornessa fra jierda.*“ Po celej dĺžke vidličky sa rozlialo sklené vlnenie podobné plameňom.

Essie vytreštila oči, ale inak nereagovala.

Sarros buchol do stola. „Dost' bolo tária. Daj sem mince.“

Murtagh naklonil hlavu nabok a ľavou rukou opäť siahol pod plášť. Uvoľnil sa, ako sa len dalo, potom jediným pohybom zdvihol plášť do vzduchu a zaútočil vidličkou. Zachytil Sarrosovo nôž medzi hroty a pomocou vidličky ho prehodil krížom cez miestnosť.

Cink! Nôž sa odrazil od steny.

Sarros zažmurkal a zmeravel, keď Murtagh pritlačil hroty vidličky do jeho mäsitej brady. Muž so žraločími zubami preglgol a po tvári mu začal stekať pot, ale rukou ďalej zvieral Essin krk. Prsty mal široko rozťahnuté, akoby jej ho chcel roztrhnúť.

„Tak znova,“ povedal Murtagh, ktorý si tento zvrat vychutnával, „v tvojom kúzle nie je nič, čo by mi bránilo použiť mágiu na niečo iné. Ako je napríklad táto vidlička.“ Vtlačil hroty hlbšie Sarrosovi do mäsa. „Naozaj si myslíš, že potrebujem meč, aby som ťa porazil, ty vrece špiny?“

Sarros zasyčal. Potom strčil Essie Murtaghovi do lona a odskočil dozadu, čím prevrátil stoličku.

Murtagh vyskočil na nohy a Essie spadla na podlahu. Po štyroch sa doplazila k stolom.

Šesť mužov v kožušinách vytiahlo nože a veľká miestnosť sa zmenila na more mlátiacich sa tiel. Rybári, robotníci a ďalší hostia sa ponáhľali uniknúť prednými dverami. Lutnista sa potkol a spadol, ozývali sa výkriky, údery a rozbíjanie pohárov.

Murtagh odhodil plášť, aby sa mohol voľne pohybovať. Riskoval krátky pohľad na podlahu a hľadal Sarrosovo nôž. Nikde ho nevi-

del. Zavrčal. Prial si, aby mal Zar'rok alebo aspoň táborový nôž na svoju obranu. Nie, bol príliš sebavedomý, príliš bystrý. Jediné, čo mal, bola vidlička.

Hrdlorezi sa ho pokúšali obklúčiť pri kozube, ale nepodarilo sa im to. Prekĺzol pomedzi stoly a krúžil okolo nich, aby získal dobrú pozíciu.

Sarros sa stiahol do kúta a kričal: „Rozštvrtte ho! Zabite ho! Rozrežte mu brucho a vyberte mu vnútornosti!“

S tebou si to vybavím osobne, pomyslel si Murtagh.

V zadnej časti veľkej miestnosti sa už Essie dostala k matke. Žena ju potiahla za sukne a schmatla stoličku, ktorú držala pred nimi ako štít.

Najbližší surovec zaútočil na Murtagha a švihol čepelou. *Nemotomý hlupák*. Murtagh odrazil úder vidličkou, pristúpil k mužovi bližšie a zaboril mu ju do hrude.

Hroty prepichli kožu a svaly, ako si Murtagh želal. Muž sa na neho kŕčovito zvalil a zrútil sa na zem, dusiac sa krvou. Potom sa mu zastavilo srdce.

Tŕňom zalomcoval nával strašného hnevu a Murtagh cítil, ako sa drak náhle rozhodol k nemu pridať. **ZOSTAŇ!** zareval v duchu predtým, než si predstavil, čo by sa mohlo stať. Tŕň zostal čakať, ale bolo to preňho ťažké.

Pribehli ďalší traja Sarrosovi najatí muži. Všetci bodali a sekali čepelami a nečakali, kým sa pridajú ostatní.

Murtagh schmatol stoličku a jednou rukou ju hodil do muža po svojej ľavici. Vidličkou zároveň odvracal útoky ďalších dvoch surovcov. Odrazil každý úder, šermoval s ľahkosťou, aj keď sa pokúšali zlomiť jeho obranu. Nikto z nich nebol dobre vycvičený, vedel to.

Muži mali výhodu dosahu svojich mečov, ale Murtagh sa vyhol ich čepeliam a dostal sa do útočnej vzdialenosti. Rýchlejšie, ako bolo možné sledovať, bodal vidličkou: jeden, dva, tri, štyri tvrdé údery, ktoré mužov zvalili na podlahu, kde stíchli alebo stonali.

Tiekla mu krv, čelo mu pokryl pot a kútikom oka vnímal karmínovú farbu. Dýchal však pokojne. Stále sa ovládal, i keď v sebe pociťoval vzrušenie z triumfu.

Na druhej strane miestnosti sa Sigling pri bare vytiahol do stola. Opäť mal obušok, aj keď si Murtagh nemyslel, že by sa palica obalená kožou dokázala vyrovnáť mečom.

Manželka hostinského vykrikla: „Essie, Olfa je v kuchyni. Chcem, aby si išla...“

Skôr než to stihla dokončiť, pribehol k nim jeden zo Sarrosových strážcov. V ruke držal palicu, ktorou udrel do stoličky v ženíných rukách.

Náraz jej vytrhol stoličku z rúk a zlomil ju.

Dievča zakričalo, keď muž v kožušine vytiahol meč.

Murtagh vedel, že nestihne prejsť cez veľkú miestnosť včas, aby ich zachránil. Stavil teda na dobrú vôľu osudu a hodil vidličku.

Cink.

Vidlička sa zapichla do zadnej časti mužovej lebky. Zrútil sa ako vreca múky.

Murtagha na sekundu zaplavila úľava. Sarros a jeho posledný spoločník sa pokúšali naňho zaútočiť z boku. Murtagh odkopol stôl mužovi do brucha, skočil na neho a udrel mu hlavu o podlahu.

Sarros zakľal a rozbehol sa k dverám. Keď sa otočil, hodil na Murtagha hrst trblietavých kryštálov.

„*Sving!*“ zvolal Murtagh.

Kryštály sa vo vzduchu otočili a vleteli do plameňov ohňa. Nasledoval hlasný praskot a fontána karmínových uhlíkov zasypala kamenné ohnisko.

Skôr než sa Sarros dostal k dverám, Murtagh ho predbehol. Chytil ho za zadnú časť kabáta. So zavrčaním zodvihol Sarrosa z podlahy nad hlavu a potom ho hodil späť na drevené dosky.

Sarrosov ľavý lakeť sa ohol v neprirodzenom uhle. Od bolesti nahlas zeval.

„Essie,“ povedala žena hostinského, „drž sa za mnou.“

Murtagh položil nohu Sarrosovi na hrud' a zavrčal: „Ty bastard, kde si našiel ten kameň?“

Sigling sa od baru potácal cez miestnosť k svojej žene a dcére. Nič nepovedali, žena ho objala a on jej objatie opätoval.

Sarrosovi unikol bublavý smiech. V jeho hlase bol divoký tón, ktorý Murtaghovi pripomenul Galbatorixove bláznivejšie chvíle. Obchodník si oblizol zbrúsené zuby a povedal: „Nevieš, čo hľadáš, Tulák. Si námesačný a bez čuchu. Spáč sa prebúdz a ty a ja – my všetci sme mravce, ktoré čakajú, kým ich rozpučí.“

„Ten kameň,“ precedil Murtagh cez zaťaté zuby. „Kde?“

Sarrosov šialený výkrik preťal nočný vzduch. „Nerozumieš. Spáči! Spáči! Dostanú sa do tvojej hlavy a prekrúčia ti myšlienky. Ach! Všetky ich prekrúčia.“ Začal okolo seba mlátiť rukami a dupať pätami po podlahe. V kútikoch úst mu bublala žltá pena. „Prídu si po teba, Tulák, a potom uvidíš. Budú...“ Jeho hlas prešiel do chrapotu a s posledným myknutím stíchol.

Murtagh pocítil nepokoj. Nemal zomrieť. Bola to mágia alebo jed a ani jedno vysvetlenie nebolo dobré. V ústach mu zostala nepríjemná pachuť. Mal pocit, akoby ho chytili do neviditeľnej pasce, a nevedel, kto alebo čo ju nastražilo.

Chvíľu sa vo veľkej miestnosti nikto nepohol.

Murtagh na sebe cítil oči, keď stiahol Sarrosovi z krku amulet z vtáčej lebky, vzal si plášť a vrátil sa k stolu pri ohni. Kameň s vnútorným leskom vložil do vrečka, zobral mešec s mincami a krátko sa zamyslel. Potom s mešcom v ruke prešiel k miestu, kde stáli Sigling a jeho manželka a chránili Essie. Dievča vyzeralo vystrašene. Murtagh sa ani nečudoval.

„Prosím...“ začal Sigling.

„Ospravedlňujem sa za problémy,“ povedal Murtagh. Cítil na sebe pot a prednú časť ľanovej košele mal postriekanú krvou. „Toto by malo stačiť za ten neporiadok.“ Podal mu mešec a Sigling ho po chvíli váhania prijal.

Hostinský si oblizol pery. „Stráž tu bude každú chvíľu. Ak vyjdete zadným vchodom... stihnete sa dostať k bráne, skôr ako vás uvidia.“

Murtagh prikývol. *Aké ohľaduplné.*

Potom si klakol a vytrhol vidličku z hlavy surovca, ktorý ležal na podlahe. Essie sa odtiahla, keď sa na ňu Murtagh pozrel. „Niekedy,“ povedal, „musíš zostať a bojovať. Niekedy sa nedá utiecť. Teraz už rozumieš?“

„Áno,“ zašepkala.

Murtagh uprel zrak na jej rodičov. „Posledná otázka: potrebujete záštitu cechu murárov na to, aby hostinec zostal otvorený?“

Sigling zmätene zvrátil obočie. „Nie, nemali by sme. Prečo?“

„Myslel som si,“ povedal Murtagh. Potom podal Essie vidličku. Bola dokonale čistá, bez jedinej kvapky krvi. „Dám ti toto. Má v sebe kúzlo, aby sa nezničila. Ak ťa Hjordis bude znova obťažovať, poriadne do nej štuchni a ona ťa nechá na pokoji.“

„Essie,“ ozvala sa jej matka tichým, varovným hlasom.

Murtagh videl, že dievčina sa rozhodla. Pevne prikývla a vzala vidličku. „Ďakujem,“ povedala vážne.

„Všetky dobré zbrane si zaslúžia meno,“ povedal Murtagh. „Najmä tie magické. Ako ju nazveš?“

Essie sa na chvíľu zamyslela a potom povedala: „Pán Bodák!“

Murtagh si nemohol pomôcť; po tvári sa mu rozlial široký úsmev a vzápätí sa zasmial hlasným, srdečným smiechom. „Pán Bodák. Pekné. Veľmi výstižné. Nech ti pán Bodák vždy prinesie šťastie.“

Essie sa usmiala, hoci trocha neisto.

Potom sa hostinská opýtala: „Kto... Kto vlastne ste?“

„Len ďalší človek, ktorý hľadá odpovede,“ povedal Murtagh.

Už sa chystal odísť, potom náhle vystrel ruku, položil ju dievčaťu na plece a vyslovil slová liečivého kúzla. Dievča stuhlo, keď mágia začala pôsobiť a opravila zjazvené tkanivo na jej ruke.

Do Murtaghových končatín sa vkradol chlad. Kúzlo si vybralo svoju daň, odčerpalo silu z jeho tela, aby uskutočnilo zmenu, ktorú si prial.

„Nechajte ju!“ povedal Sigling a odtiahol Essie preč, ale kúzlo už stihlo zapôsobiť. Murtagh sa pobral na odchod a jeho plášť vial za ním. Keď prechádzal cez kuchyňu v zadnej časti hostinca, ozvali sa prekvapené výkriky hostinského aj jeho ženy a vzápätí sa všetci traja rozplakali. Nie od žiaľu, ale od radosti.

Murtagh však ešte neskončil. Využil nepozornosť rodičov, otvoril svoju myseľ a nepozorovane vkĺzol do prúdu ich myšlienok. Bol jemný a hlbšie pátranie nebolo potrebné. To, čo hľadal, bolo v popredí ich myslí: okamih pred troma rokmi. Essie narazila do otca v kuchyni, keď niesol poškodený železný hrniec s krivou rúčkou plný vriacej vody na umývanie. Essie pobehovala, nepozerala sa, nedávala pozor a náhodou sa ocitla na nesprávnom mieste v nesprávnom čase. V Siglingovi cítil zmes viny a úľavy. V jeho manželke úľavu, smútok a uvoľnenie potláčaného hnevu na manžela, ktorý, hoci neúmyselne, nehodu spôsobil.

Murtagh sa stiahol. Bol rád, že je obavy boli neopodstatnené. Essie a jej súrodenci boli v rodine v bezpečí. Nemusel nič viac urobiť.

V očiach ho páľili slzy. Aspoň dnes vykonal niečo dobré. Žiadne dieťa by nemalo vyrastať s jazvou ako Essie... ani on. Na okamih si predstavil, že si mágiou vyhládza vlastný chrbát rovnako ako Essinu ruku. Tú myšlienku však radšej hneď potlačil. Niektoré zranenia boli príliš hlboké na to, aby sa zahojili.

Bol synom svojho otca a nikdy nemohol predstierať opak.

V uličke pred Bohatou hostinou zdvihol hlavu a zhlboka sa nadýchol nočného vzduchu. Stále snežilo, jemné vločky sa znášali na zem v padajúcom závoji a celé mesto bolo pokojné a tiché.

Pulz sa mu začal spomaľovať.

Koľko času uplynulo odvtedy, čo naposledy zabil človeka? Viac ako rok. Napadla ho dvojica banditov, keď sa raz večer vracal do tábora – hlúpi, nevzdelaní lumpi, ktorí nemali najmenšiu šancu, aby ho premohli. Reflexívne sa bránil, a kým zistil, čo sa deje, tí

dvaja nešťastníci už ležali na zemi. Dodnes počuje kňučanie toho mladšieho, keď zomieral...

Murtagh zvrátil tvár. Niektorí ľudia prežijú celý život bez zabíjania. Zaujímalo ho, aké to je.

Po chrbte ruky mu stekala kvapka krvi – nie jeho vlastnej. Znechutene si ju utrel o múr hostinca. Triesky ho trápili menej ako krv.

Aj keď od Sarrosa nezískal konkrétne informácie, aspoň vedel, že existuje miesto, na ktoré ho Umaroth upozornil. Uprednostnil by sklamanie. Nech bola pod sčernetou zemou ukrytá akákoľvek pravda, pochyboval, že by to zvestovalo niečo dobré. Život nikdy nebol taký jednoduchý.

Ako sa vzdaloval od hostinca, uvedomil si, že Trň sa oňho bojí.
Som v poriadku, oznámil mu. Len malý problém.

Mám prísť?

Nemyslím si, ale v každom prípade buď nablízku.

Spolahni sa.

Trň ostrážito ustúpil, no Murtagh stále cítil ich spojenie: tú upokojujúcu blízkosť, ktorá sa stala nemennou realitou ich životov.

Bol čas odísť. Čoskoro príde mestská hliadka, aby vyšetrila výtržnosť, a už sa tam zdržal pridlho.

Vtom jeho pozornosť upútal pohyb nad ním.

Najprv si nebol istý, čo vidí.

Na spodnej strane oblakov osvetlených ohňom sa plavila malá loďka, dlhá nie viac ako dve dlane. Trup a plachtu mala z lístkov trávy a sťažň a rahná boli upletené zo stebiel.

Žiadnu posádku – akúkoľvek malú – nebolo vidieť; loď sa pohybovala sama od seba, poháňaná a udržiavaná neviditeľnou silou. Dvakrát ho obišla a stihol si všimnúť drobnú vlajku, ktorá sa mihla nad rovnako drobným vraním hniezdom.

Potom sa loďka otočila na západ a zmizla v závoji padajúceho snehu, pričom po sebe nezanechala nijaké stopy.

Murtagh sa usmial a pokrútil hlavou. Nevedel, kto tú loďku vyrobil alebo čo znamenala, ale skutočnosť, že môže existovať

niečo také čudné a jedinečné, ho naplnila nezvyčajnou radosťou. Spomenul si na to, čo povedal Essie. Možno by mal dať na vlastnú radu. Možno je čas prestať utekať a vrátiť sa späť k starým priateľom.

Úsmev mu zmizol. Kamkoľvek za ten rok od Galbatorixovej smrti prišiel, v hlasoch ľudí počul jed, keď vyslovili jeho meno. Okrem Nasuady bolo málo tých, ktorí mu po jeho činoch v službách kráľovi verili. Bola to trpká, nespravodlivá pravda – pravda, ktorú ho okolnosti už dávno prinútili prijať. Preto skrýval svoju tvár, zmenil si meno a držal sa na okraji osídlenej krajiny. Nikdy nechodil tam, kde by ho mohli spoznať. A hoci čas strávený osamote pomohol jemu aj Trňovi, nemohli tak prežiť zvyšok života.

Znova sa zamyslel. Nastal čas obrátiť sa a čeliť minulosti?

Nie. Tá myšlienka prišla so zvláštnou rozhodnosťou. Nebol si istý, či to bolo jeho vlastné presvedčenie, Trňovo, alebo ich kombinácia. Aj keby sa pokúsili znova pripojiť k vyššej spoločnosti, Murtagh si nevedel predstaviť, ako by ich ostatní niekedy považovali za niečo iné ako za vrahov a zradcov.

Okrem toho... Murtagh sa pozrel na predmet, ktorý držal: amulet z vtáčej lebky, ktorý sňal Sarrosovi z krku. Z lebky vrany.

Kto je čarodejníca Bachel? Murtagh o nej nikdy nepočul. Čarovanie bez slov bolo divé a nebezpečné. Čarodejník musel byť dosť odvážny, hlúpy alebo talentovaný, aby to riskoval. Dokonca ani s náležitým výcvikom by sa to neodvážil urobiť v Bohatej hostine, nie pri toľkých nevinných prítomných. A čo Spáči, ktorých Sarros spomenul? Sú to Bachelini spolupracovníci? Na povrch vychádzalo čoraz viac záhad.

Nie, Murtagh chcel predovšetkým vedieť, odkiaľ sa ten lesklý kameň vzal. Chcel nájsť čarodejnicu Bachel a položiť jej niekoľko otázok.

Tušil, že odpovede budú zaujímavé.

Na inom mieste v Ceunone zazneli údery mosadzného poplašného zvona, ktoré ho vytrhli z myšlienok. Zastrčil si amulet pod

plášť a rýchlym krokom sa vydal k južným bránam. Bol rozhodnutý ujsť z mesta, skôr než ho nájde hliadka a on bude musieť niekoho zabiť, čo by neskôr oľutoval.

IV. KAPITOLA

ROZHODNUTIE

O päť utečenci, pomyslel si Murtagh, keď prebehol cez otvorenú bránu Ceunonu. Zdalo sa, že s Tříňom museli vždy odniekiaľ utekať. *Nevítaní. To sme my.*

V meste zaznel zvuk rohu a Murtagh sklonil hlavu, napoly očakávajúc, že okolo neho pristanú rozhnevané šípy. Počul ich aj vo svojich snoch: hrôzostrašné poľnice zvestujúce blížiacich sa lovcov bez tváří, ktorí ho neúnavne prenasledovali.

Bežal rýchlejšie.

Za stajňami za mestskými hradbami zišiel z cesty do lánov jačmeňa poprášených snehom a zamieril na východ k miestu, kde naňho čakal Tříň.

Noc bola úplne tmavá. Aj keď si jeho oči na ňu privykli, ledva videl, kam má stúpiť. Napriek tomu si udržiaval tempo, ako len mohol, rozhodnutý vytvoriť medzi sebou a Ceunonom čo najväčšiu vzdialenosť.

Potkýnal sa na krtincoch a takmer si vyvrtol členok v jazvečej diere.

„Syn urgalov,“ zamrmal.

Na vzdialenom konci polí sa zastavil, aby sa obzrel. Mestská brána bola zatvorená, pozdĺž vonkajšieho opevnenia sa hojdali lampáše a na hradbách hliadkovali vojaci. Nevidel však žiadne známky toho, že by niekto opustil Ceunon, aby ho prenasledoval.

Postupne sa začal uvoľňovať. Ale len trocha.

Ako pokračoval v ceste, zariskoval a pošepky privolal malé svetlo: „*Brisingr*.“

Svetlo predstavovala kvapka krvavého plameňa, ktorý sa kolísal vo všadeprítomnej noci. Bolo dostatočne jasné na to, aby videl na zem. Vznášalo sa niekoľko stôp pred ním a udržovalo si vzdialenosť bez ohľadu na to, ako rýchlo bežal.

Brisingr. Toto slovo ho naučil Eragon, ktorý ovládal aj veľa iných v starodávnom jazyku a používal ich počas spoločných ciest, keď boli priateľmi a spojencami. Napriek všetkému stresu toho obdobia – celý čas sa vyhýbali Kráľovstvu – to bola jedna z najpríjemnejších kapitol Murtaghových života. Spomínal si na to so zvláštnou zmesou vďačnosti, ľútosti a odporu: krátky žiarivý úsek slobody, sprevádzaný jeho počiatočným útekom pred Galbatorixovou tyraniou v Urûbaene a opätovným zajatím kráľovými prisluhovačmi pri Tronjheime. Neskôr ho Galbatorix zoznámil so starodávnym jazykom a prinútil tak brata bojovať proti bratovi.

Murtagh si uvedomil, že zatína zuby. *Brat*. Bolo zvláštne myslieť takto na Eragona. V skutočnosti bol jeho nevlastným bratom, pretože aj keď mali spoločnú matku, Murtagh bol synom Morzana, prvého a najvýznamnejšieho medzi Krivoprísažníkmi – trinástimi Dračími jazdcami, ktorí pred vyše storočím zradili svoj rád, aby pomohli Galbatorixovi v jeho ťažení proti Jazdcom. *Som zradcovský syn zradcu*, pomyslel si a to vedomie ho páľilo ako kyselina, ktorá kvapká na srdce.

Aj Eragon bol synom Jazdca, ale jeho otec Brom tvrdo oponoval Galbatorixovi a všetkým jeho služobníkom. Tento fakt Murtagha hlboko ovplyvnil, keďže Brom zabil Morzana a jeho draka, keď bol ešte malé dieťa.

Pery sa mu skrútili. Ich rodinná história bola zamotaná ako vres a bolo bolestivé sa cez ňu dostať. Prial si, aby ich matka bola stále nažive, aby sa jej na to mohol opýtať, ale zomrela krátko po pôrode Eragona. A hoci Murtagh vedel, že je to iracionálne, nemohol si pomôcť a z jej straty obviňoval Eragona. Ďalší dôvod na hnev.

Zhlboka sa nadýchol, aby si prečistil pľúca a predĺžil krok. Opustiť hlavný prúd udalostí v Alagaëzii preňho znamenalo upokojiť si myseľ, no vnútri sa aj tak stále cítil zmätený, on aj Tříň.

Bude trvať roky, kým jeden z nich nájde rovnováhu, ak to vôbec bude možné.

Z neďalekého stromu zahúkala sova a niekde z kríka vytrielilo zviera. Možno králik. Alebo niečo horšie. Možno svartling. O malých stvorených tmavej pleti sa hovorilo, že pomáhajú s domácimi prácami, ak im dáte chlieb a mlieko. Taktiež sa však povrávalo, že cestovateľov napádajú krutými a často nebezpečnými trikmi.

Nech to bol akýkoľvek zvuk, Murtagh sa nechcel v noci stretnúť s tvorom uprostred poľa.

Spomalil, keď stúpал hore kopcom, na ktorom predtým pristáli, a kľučkoval medzi skalnými útesmi a húštinami hordebov.

Na hrebeni našiel Tříňa – prikrčeného, pripraveného okamžite vzlietnuť. Oči mal žiarivejšie než kvapka svetla a jeho šupiny sa trblietali novými odleskami. Zem okolo neho bola zjazvená brázdami; trsy trávy boli vytrhané, hordeby vyvrátené, skaly rozštiepené.

Tříň šľahol chvostom, keď uvidel Murtagha, a zachvel sa od prebytku nespálenej energie. Otvoril papuľu a zavrčal.

Murtagh sa zahľadel na brázdy, ale nič nepovedal.

„Som v poriadku,“ ozval sa po chvíli. „Naozaj.“ Zatočil sa s rozťahnutými rukami. „Tá krv nie je moja.“

Tříň ho oňuchal, čosi zamrmlal a sadol si. Zatvoril papuľu, no Murtagh stále cítil jeho strach, frustráciu a hnev. *Mal som ti prísť pomôcť.*

„To je v poriadku. Naozaj.“ Pohládil Tříňa po krku a potom pokračoval k sedlovým brašnám, z ktorých vybral Zar'rok. Rozbalil karmínový meč a s pocitom úľavy si ho pripevnil k pásu.

„Najlepšie bude, ak si na noc nájdem iné miesto,“ povedal a vyšplhal sa po Tříňovom chrbte do sedla pripevneného medzi veľkými hrotmi na dračích pleciah. Keď bol na mieste, zhasol svetlo.

Vždy rozvrátiš tie najväčšie mraveniská, povedal Tříň.

„Viem. Je to zlozvyk. Poďme.“

Drak opäť zavrčal. Za silného poryvu vetra a s napnutím oceľových svalov vyskočil do nočného vzduchu. Pohyb jeho krídel sa ozýval ako údery neviditeľného kladiva.

Ďalšie tri švihy ich vyniesli do oblakov. Zrazená hmla na Murtaghových líkach bola chladná, no po behu pôsobila príjemne. Chutila machom, čerstvo pokosenou trávou a novými začiatkami.

Zdalo sa, akoby Trň letel na východ celú večnosť. Nakoniec zostúpili, aby sa usadili na pahorku s plochým vrcholom a nádherným výhľadom na krajinu. Hoci bolo tma, Murtagh dokázal na juhu rozoznať lesy Du Weldenvarden – dlhú čiernu škvŕnu, ktorá sa tiahla po celej krajine ako veľká ruka smerujúca späť k Ceunonu.

Chlad ho zaštlpál na koži, keď zhodil plášť a vyzliekol si košeľu. Snažil sa nedotknúť krvavých škvŕn. „Hvitra,“ zamrmľal a svoju vôľu upriamril na odev.

Látka sa mierne zatrblietala a červené škvŕny vybledli.

Murtagh pohladil bielizeň. Vyzerala čistá, ale aj tak mal v úmysle ju oprat', kým si ju znova oblečie.

Uložil košeľu do sedlovej brašny a vytiahol ďalší kus odevu: hrubú vlnenú blúzu – pletenú, nie tkanú – tmavohnedej farby s prepletanými červenými vzormi okolo zápästí a krku. Vlna ho svrbela, no na lietanie ju využíval, pretože bola oveľa teplejšia ako ľan.

Rýchlo si blúzu obliekol, aby si zakryl kožu, a znova sa zahalil do plášťa.

Keďže oheň mohol upútať pozornosť, Trň sa skrútil do kľbka, Murtagh vliezol pod jeho pravé krídlo a zvinutú prikrývku položil vedľa hladkých šupín dračieho brucha.

Stálo to za to? spýtal sa Trň.

„Myslím, že áno,“ odvetil Murtagh. Otvoril svoju myseľ viac, než by bolo bezpečné medzi cudzincami, a podelil sa s ním o všetky svoje spomienky na Ceunon.

Neboli veľmi dobrí, povedal Tíň a upriamil pozornosť na obraz Sarrosových stráží.

„Nie, neboli. Našťastie.“

Drak slabo zavrčal a pritiahol krídlo tesnejšie k Murtaghovi. *Vidím, že pred nami je búrka.*

„Aká veľká, aká zlá? To stále nevieme.“

No je tam.

„Áno.“

Tíňovo očné viečko sa zatvorilo a otvorilo s jemným cinknutím. *Chceš letieť do búrky.*

„Možno nie do nej, ale smerom k nej. Čo povieš?“

Drak vydal zvláštny zvuk – niečo medzi kašľom a smiechom. *Že by sme ten kameň mali vziať do Tronjheimu a nechať trpaslíkov, aby nám z neho niečo pekné vytesali.*

Murtagh si odrfkol. „S našimi hlavami na kopijach?“

V Tíňových nozdrách sa rozžiaril karmínový plameň a vzduch okolo nich zaplnila slabá vôňa dračieho dymu. *Nie? Potom navrhujem, aby sme išli spať a porozprávali sa o tom ráno.*

„Asi máš pravdu.“

Tíňovo brucho ticho vibrovalo, Murtagh si prekrížil ruky a bradu nechal klesnúť na hrud'. Pod krídlom všetko znehybnelo. Mal pocit, akoby boli jediné dve bytosti na svete. Skôr než zaspal, urobil ešte to, čo bolo jeho nočným zvykom. Tichým hlasom vyslovil slová v starodávnom jazyku, ktoré boli jeho skutočným menom. Vypočuť si ich nebolo nikdy ľahké; poznať svoje pravé meno znamenalo poznať svoje chyby rovnako ako svoje cnosti. Napriek tomu ho hovoril každý večer, aby si bol istý, že stále rozumie svojej povahe a že nikto okrem Tíňa si na neho nerobí nárok. Pravé meno totiž dávalo moc tým, ktorí ho počuli. Pretože tak ako kúzelník dokáže správnymi slovami rozkazovať predmetu, dokáže ovládať aj človeka.

Ako Murtagh aj Tíň so smútkom a zúfalstvom zistili počas svojho zotročenia v Urú'baene.

Tříň tiež vyslovil svoje skutočné meno; znelo ako hlboký spev, pri ktorom mal Murtagh pocit, akoby mu pokožku omývala teplá voda. Napätie z celého dňa napokon z nich opadlo a ponorili sa do hlbokého spánku.

Ráno prinieslo od oceánu studenú hmlu a hrubú vrstvu námrazy. Ladové kryštály sa uvoľnili, keď Murtagh vyliezol spod Tříňovho krídla a zažmúril smerom k bledému kotúču vychádzajúceho slnka nad okrajom Du Weldenvardenu, tenkému a ružovému. V celom lese sa odparovalo teplo z predchádzajúceho dňa a z korún stromov stúpali pásy hmly.

Murtagh sa zachvel a pritiahol si plášť bližšie k telu. Ranný chlad bol vždy nepríjemný.

Skontroloval okolie a potešilo ho, že nevidí nijaké známky, že by ich niekto hľadal alebo prenasledoval. Presvedčený, že unikli odhaleniu, odvážil sa zapáliť malý oheň z kúskov suchých hordebov, ktoré nazbieral hore na kopci aj na úbočiach.

Tříň rozdúchal oheň a jediným drobným oblakom plameňa z nozdier zapálil drevené stonky.

„Ďakujem,“ povedal Murtagh a myslel to vážne. Hrať sa s kremeňom a práchnom, keď mal napoly znecitlivené prsty, nebola zába-va. Používaniu mágie pri každodenných úlohách sa radšej vyhýbal. Mágia vydávala vlastný zvuk pre tých, ktorí mali na to sluch, a nemohli vedieť, kto ich počúva.

Na raňajky si Murtagh dal chlieb so slaninou, dve sušené jablká a šálku bazového čaju na zahriatie. Tříň ho sledoval, ale vlastné jedlo nemal; pred tromi dňami zožral niekoľko jeleňov, preto bol sýty a väčšiu časť týždňa nemusel na potravu myslieť.

Kým Murtagh dojedol, dostatočne sa otepilo, zamrznutý ľad sa roztopil a ranný opar sa rozptýlil. Vytiahol amulet z vtáčej lebky a kameň podobný uhliu a opatrne ich položil na kúsok látky medzi seba a Tříňa.

Třň pričuchol k obom predmetom a ukázal konček jazyka. Keď voniaval kameň, šupiny na zadnej strane hlavy a krku sa mu rozziarili, ako keď sa šiška otvára v ohni.

„Čo?“ Murtagh sa naklonil dopredu. „Čo je to?“

Po Třňovom kľukatom chrbte prebehla triaška a schúlil sa tak, ako to robil len pred Šruikanom. *Kameň zle páchne.*

„Ako to myslíš?“

Ako... krv, nenávisť a hnev.

Murtagh sa poškrabal po líci. Fúzy ho opäť pichali. „Mohla by to byť mágia?“

Třň znova vystrčil jazyk. *Možno. V tom prípade by to malo ovplyvniť aj teba.*

„Pokiaľ nie je určený len pre drakov.“ Murtagh zdvihol kameň a otočil ho v ruke. Z rozmaru otvoril svoju myseľ v domnienke, že v kúsku kameňa sa možno skrýva nejaká tajná iskra vedomia. Lenže nič necítil. Zamračil sa a vrátil ho späť na látku. „Musíme zistiť, odkiaľ je.“

Třň zasyčal ako had. *Nie. Ty chceš zistiť, odkiaľ je. V tom je rozdiel. Mali by sme skalu zničiť alebo ju pochovať tam, kde ju nikto nenájde. Je v nej zlo. Nechaj ju, zabudni na ňu, neprenasleduj ju.*

„Vieš, že nemôžem.“

Třňovi v hrdle zahrnelo a jeho šupiny sa zavlnili. *Môžeš! Poslúchni Umarotha. Varoval nás z dobrého dôvodu.*

„Z akého dôvodu?“

Na tom nezáleží!

Třň vypustil závan čierneho dymu a načiahol labu s pazúrkami ku kameňu s amuletom, akoby ich chcel zmiesť nabok.

„Nie!“ Murtagh vykrikoval, vyskočil na nohy a zablokoval Třňovi cestu. Pozerali na seba, ani jeden neustúpil. Vzduch medzi nimi vibroval silou dračieho žiarivého pohľadu.

Ustúp.

„Nie.“

Tento lov prinesie len smútok.

„Tomu neverím.“

Na Tříňovom jazyku tancovali štiplavé plamene a vnútro jeho tlamy žiarilo ako kováčska dielňa. *Kedy sa osud vyvíjal tak, ako sme si želali? Nechaj to tak.*

„Nemôžem,“ povedal Murtagh. Pocítil známu ťažobu. „Nemôžem pokojne spať, keď viem, že sa v tme potuluje vlk. Niečo také nebezpečné, že nám sám Umaroth nechce prezradiť meno.“

Niektoré tajomstvá je lepšie nechať pochované.

„Nie! Nie, nie, nie. Chceš sa jedného rána zobudiť a zistiť, že nás našli, obklúčili a oklamali? Ja nie. Už nikdy viac.“ Murtagh zastal, zaťal ruky a nozdry sa mu rozšírili, keď sa mu ustálil dych. Pozrel sa na Trňa železným pohľadom. „Nikdy.“

Drak dlho zasyčal ako had a povedal: *Nestačí nám to, čo máme? Celá zem a obloha sú naše. Spíme, kedy chceme, jeme, ako chceme. Zaplatili sme svoju cenu, preliali sme svoju krv.*

„A stále nie sme v bezpečí!“ Murtagh s vedomým úsilím stíšil hlas, hoci jeho slová boli rovnako intenzívne ako predtým. „Nikdy nebudeme, ale možno dokážeme chytiť svojich nepriateľov nepripravených. Umaroth pred nami niečo skrýva a ja nebudem mať pokoj, kým nezistím, čo to je.“

Trň vydýchol prúd čierneho dymu, ktorý obklopil kameň a amulet z vtáčej lebky. *Mal by si ich dať Eragonovi alebo Aryi...“*

„Toto s nimi nemá nič spoločné!“ Murtagh si prešiel rukou po vlasoch. Opäť boli pridlhé. „Chcem odpovede. A chcem byť užitočný.“

Malo by ti stačiť byť sám sebou. Nepotrebuje nikomu nič dokazovať.

Trpko sa zasmial. „Možno, ak si drak. Ja som celý život musel niečo dokazovať a vždy aj budem musieť. Cesta životom nie je ľahká, keď sa narodíš ako Morzanov syn.“

Podišiel k Trňovi a položil ruky na obe strany drakovho šupinatého ňufáka. „Okrem toho, ty a ja sme drak a Jazdec. Neprisahali sme Jazdcom...“

Tříň hrdo ohol krk, aj keď jeho hlava zostala v Murtaghových rukách. *Už nebudem skladat žiadne prísahy vernosti. Žiadne slová ma nespútajú ani putá alebo okovy.*

„Nie,“ súhlasil Murtagh. „Ani mňa. Ale máme dlh voči tým, ktorí prišli pred nami. Nosíme rovnaký plášť, či si to želáme, alebo nie, a ja nechcem zneuctiť ich pamiatku tým, že to budem ignorovať.“

Tříň sa nadýchol. *Nikto by nevedel, keby sme sa vybrali inou cestou.*

„Vedeli by sme to my a to stačí.“ Ukázal na kameň a amulet z vtácej lebky. „Vedeli by sme, že je to práca pre Jazdca a jeho draka, ako to bolo odjakživa.“

Tříň otočil hlavu, aby na Murtagha lepšie videl. *Takže budeme lietať, bojovať proti zlu a naprávať krivdy, kdekoľvek ich objavíme? Takto chceš tráviť dni?*

Murtagh skrivil pery. „Nie úplne. Budeme sa venovať vlastným záujmom a medzitým občas môžeme urobiť niečo dobré.“

Ako s tým dievčaťom.

„Ako s tým dievčaťom.“ Položil Tříňovi ruku na líce a svoju myseľ čo najviac otvoril jeho vnútornému oku. *Pozri, povedal a nechal draka pocítiť plnosť svojho srdca.*

Tříň jemne zavrčal a odtiahol hlavu. *Rozumiem.*

„Ale nesúhlasíš.“

Posledných pár metrov Tříňovho chvosta udrelo o zem. Raz. Dva. Trikrát. *To, čo chceš ty, nie je to, čo chcem ja.* Na Murtagha sa prevalila vlna jeho horúceho dychu. *No kam pôjdeš ty, pôjdem aj ja.*

Vďaka prikývol. Ich vzťah nebol taký hladký ako medzi Eragonom a Zafirou a Murtagh si ani nemyslel, že sa to niekedy zmení. Bolo to však v poriadku. Tupý tříň by nebol tříňom. Okrem toho vedel, že nemá najľahšiu povahu, dokonca ani pre draka.

Tříň musel vycítiť jeho náladu, pretože z neho vyšiel slabý pobavený zvuk a omotal krk aj chvost okolo Murtaghových nôh.

Tak čo budeme robiť?

Murtagh si kľakol a dotkol sa vtácej lebky. „Musíme nájsť niekoho, kto nám povie viac o čarodejnici Bachel a o kameni.“

Umaroth?

Pokrútil hlavou. „Je príďaleko a znova by nás pred kameňom varoval.“

Tříň zacvakol čeľuste, rýchlo a ostro ako oceľové pasce. *Naozaj? Stále si myslím, že by si sa s ním mal porozprávať. Je múdrejší než ostatní.*

Mal pravdu. Nielenže bol Umaroth starý a vzdelaný, ale on a jeho mŕtvy jazdec Vrael boli poslednými vodcami rádu. To samo osebe bolo dostatočným dôvodom na to, aby dračím slovám dal váhu. Murtagh však zostal opatrný. „Rešpektujem Umarotha,“ povedal. „No nie som si istý, či mu verím.“

Myslíš si, že klame?

„Nie. Myslím si, že jeho ciele a zámery nemusia byť našimi. Nevieme. Ako dlho sme s ním hovorili mimo Urú'baenu? Sotva pár minút, ak vôbec toľko.“ Murtagh si vybral z brady omrvinku a nahnevane ju hodil na zem.

Chceš túto pravdu nájsť sám.

„Áno.“

Tříň kývol smerom k amuletu. *Koho máme hľadať?*

„Nie som si istý. Potrebujeme niekoho tu v Alagaëzii. Niekoho, kto pozná tajné aktivity v krajine.“

Tříňove oči sa zúžili na štrbiny tenké ako nože. *Čo tak Yarek?*

Murtaghovi stiahlo pokožku na krku a mal pocit, akoby mu na hrud' tlačila päšť, ktorá mu sťažovala dýchanie. Yarek Lackhand, utiahnutý, tvrdohlavý, bystrý ako elf a krutý ako mučiteľ. Murtagh ho má dodnes pred očami, ako stojí v kamenných chodbách Galbatorixovej pevnosti, nevýrazne oblečený, so železnou hlavicou pripevnenou na pahýľ na pravom zápästí. Yarek bol Galbatorixovým špiónom a podľa toho, čo Murtagh videl, v tejto pozícii vynikal. On zariadil, aby ho dvojčatá uniesli od Vardenov. Aby ho kráľ mohol zlomiť a ohnúť podľa svojej vôle.

Tříň sa ňufákom dotkol jeho lakťa.

Murtagh ho pohladil. Nebyť Yareka, nespojil by sa s Tříňom, a to musel považovať za dobrú vec. Špión bol však aj napriek tomu zo-

sobnením bezcitnosti. Navyše, kopal do psov, čo Murtagh neschvaľoval. „Ak je stále nažive...“

Vieš, že je.

Murtagh sklonil hlavu. „Pravdepodobne. Som si istý, že zmizol v nejakej diere, a ak sa oňho začnem zaujímať a klásť otázky, priťahne to pozornosť.“

Tříň vydal hlboký kašlavý zvuk.

„Čo je?“

Ak nie Yarek, prečo nie žena, Ilenna?

„Ilenna...“ Murtagh venoval Tríňovi spýtavý pohľad. Z celého Galbatorixovho dvora patrila Ilenna medzi najzvláštnejších ľudí. Bola mladšou dcérou obchodníka žijúceho v Gil'eade. Nákladné vozy patriace jej otcovi pomáhali počas vojny zásobovať kráľovskú armádu a rodina vďaka tomu zarobila. Napriek svojmu nízkemu postaveniu ho usilovne prenasledovala, kedykoľvek bola na dvore, a to až do takej miery, že sa jej Murtagh začal aktívne vyhýbať. To samo osebe nebolo nič mimoriadne, ale jeho pozornosť upútalo najmä to, ako dobre bola informovaná. Ako sa neskôr dozvedel, jej rodina robila pre Galbatorixa viac než obyčajné presuny zásob. Slúžili aj ako zberači a preosievači informácií pre Yareka. Ilenna rovnako oddane ako jej otec alebo bratia.

„Nie je isté, či vie niečo o Bachel alebo o kameni.“

Tříň znova zakašlal a končekom pazúra ostrého ako žiletka poklepal po zemi. *Pravdepodobne vie viac ako ostatní. A ak nie, nepochybne bude horlivo klásť otázky v mene veľkého Dračieho jazdca Murtagha.*

Nespokojne zavrčal. „Aj keď je to pravda – nie. Tam nejdeme. Nájdeme niekoho iného, niekde inde.“

Koho? Kde? Ak chceš vystopovať Bachel a zdroj tohto kameňa, potom je Gil'ead odpoveďou. Ak nie, ako dlho potrvá, kým zachytíš nejakú stopu?

„Nikdy nevieš,“ zamrmlal Murtagh. „Môže sa to stať. Možno jeden z drotárov alebo...“

Tříň si odfrkol a zahalil ho obláčik štiplavého dymu.

Murtagh sa zastavil. Drak mal pravdu, bol smiešny. Rozladený si prekrížil ruky a pozeral sa cez kopec a údolie k obzoru.

Visela medzi nimi váha nevyslovených spomienok.

„Gil’ead je nebezpečný.“

Nebezpečnejší ako Ceunon? Prísnejšie strážený ako Ilirea?

Murtagh pohlol plecami, akoby ho svrbela stredná časť chrbta. Stále si nezvykol na nové meno Urû’baenu. Zakaždým, keď ho počul – Ilirea –, mal pocit, akoby vynechal krok na schodisku.

Nakoniec odpovedal myslou, nie ústami. *Nechcem*. Neexistovala žiadna pretváрка, pokiaľ išlo o mentálnu komunikáciu, žiadne prekážky v porozumení. Spojenie, ktoré s Tríňom nadviazal, bolo tým najzraniteľnejším, aké mohlo medzi dvoma bytosťami existovať.

Drak chlácholivo zafučal a sklonil hlavu, až kým nespočinula na zemi pri Murtaghových nohách.

Tak to nechaj tak, povedal Tríň. Alebo zotrvaj na ceste. Akú cenu má pre teba tento lov?

Murtagh vydýchol, prekrížil si ruky cez prsia a vystrel sa. Potom položil ruku na Tríňovo čelo. Šupiny pod jeho dlaňou boli horúce. „Dobre. Pôjdeme do Gil’eadu a nájdeme Ilennu.“

Predtým ako opustili pahorok, Murtagh si nabrúsil dýku trpasličím brúsnyim kameňom, ktorý nosil so sebou. Pripevnil si ju na opasok s mečom a potom vyrobil zrkadlo z vody naliatej do taniera, ktorú utíšil slovom *entha*.

Pri pohľade na stribrstosivý povrch sa zarazil. Bol vychudnutý, lebo poriadne nejedol. Stále sa hýbali, chodili, lietali, často v nepriaznivom počasí. Jedol prinajlepšom nepravidelne a neraz prežil celý deň bez toho, aby zjedol čo i len sústo.

To nie je dobre, pomyslel si. Čím bol chudší, tým mal menej síl na kúzla, keď to bolo potrebné. Čarodejníci s najväčšou silou boli vždy tí najťažší.

Pevne si natiahol kožu na brade, zdvihol dýku a začal sa holiť.

Dýka nebola ostrá ako holičská britva, ale stačila. Už po prvom ťahu sa mu zdalo, že na tvári pociťuje väčší chlad, a čiastočne oľutoval svoje rozhodnutie. Napriek tomu pokračoval a čoskoro bol hotový.

Porezal sa len trikrát, čo považoval za úspech.

Pozeral sa na seba v provizórnom zrkadle. Bez brady vyzeral mladší, ale aj chudší, drsnejší, ako vyhladovaný vlk.

Dlaňou rozčeryl vodu.

Si zasa sám sebou, povedal Tríň.

Murtagh zavrčal. Možno mal s holením počkať až do Gil'eadu, ale nezniesol, aby mal na brade omrvinky. Nehovoriac o neustá-
lom svrbení.

Utreľ tanier a vložil ho do sedlovej brašny. Potom naskočil do Tríňovho sedla a pripútal si nohy, aby nespadol. „Podme!“

Tríň divoko zavrčal a vyskočil k oblohe s krídlami nad hlavou.

Svet okolo Murtagha sa zatočil, chytil sa ostňa pred sebou a žmúril pred náporom studeného vetra. V dobrom aj zlom mierili do Gil'eadu.

V. KAPITOLA

LET DRAKA

Murtaghova mapa, ktorú kúpil od obchodníka s kožušinami neďaleko Teirmu, nebola dostatočne podrobná, aby vedel zistiť, kde presne v Alagaëzii sa s Tříňom nachádzajú. Podobne ako väčšina máp určených pre obchodníkov sa týkala najmä pozemných a námorných trás, a nie napríklad presného tvaru, polohy a mierky Du Weldenvardeny.

Vedel, že les sa rozprestiera na západ a má podobu veľkého jazyka. Južne od neho ležalo jazero Isenstar a ďalej na juh od Isenstaru bolo mesto Gil'ead. Najkratšia cesta do Gil'eadu viedla cez zalesnenú oblasť, to by však znamenalo vstúpiť na územie elfov, ktorí ho chránili s neľútostnou oddanosťou. Navyše, niekde v tej časti lesa sa nachádzali vysoké hory, ktoré vždy sťažovali lietanie.

Namiesto toho sa rozhodli les obísť a letieť na juhozápad, až kým nezazrú Isenstar. Potom budú poznať svoju polohu aj správny smer na Gil'ead.

Ako bolo zvykom, Murtagh použil obyčajné kúzlo, aby skryl Tříňa pred očami na zemi, ľudskými alebo inými. Hoci bolo jednoduché, uberalo mu energiu a na konci každého dňa cítil tupú únavu, umocnenú úsilím potrebným na let na Tříňovi. Drak síce mával krídlami pomalšie než vták, ale každý záber bol aj tak nepríjemným zážitkom. Murtagh nemohol počas dlhej cesty driemať ako na koni.

Čas si krátil rozmyšľaním. Väčšinou o mágii. Už dávno si uvedomil, že mágia je kľúčom k získaniu moci nad svetom, k ovládaniu

okolností a k ochrane seba a tých, na ktorých mu záležalo, hoci ich bolo málo. Galbatorix ho nevyvíčil v kúzloch, keď vyrastal na dvore, pretože si takéto vedomosti žiarlivo strážil. A hoci ho Eragon naučil prvé slová moci, v tom čase ich nedokázal použiť, bez ohľadu na to, ako veľmi sa snažil. Len o niekoľko mesiacov neskôr, po tom, čo sa vyľahol Trň, keď bol uväznený pod Urû'baenom, sa mu podarilo v mysli prelomiť bariéru podobnú sklu a silou vôle prvý raz uspieť.

Bolo to jednoduché kúzlo – *lyftha* –, pomocou ktorého zdvihol jedinú zlatú mincu z Galbatorixovej hladkej dlane.

Kráľ bol už potom lakomý na informácie a Murtagha naučil len úplné minimum. Ozbrojený otrok bol preňho oslobodený muž a Galbatorix dal jasne najavo, že má v úmysle udržať si kontrolu nad Murtaghom aj Trňom. Podobným spôsobom, ako keď si pripútal svojich desivých sluhov Krivoprísažníkov.

Vrátane môjho otca.

Murtagh sa zamračil a zameral sa na iné myšlienky.

Bol čoraz viac posadnutý pochopením toho, čo v umení čarodejníctva je a nie je možné. Kvôli tomu trávil veľa času premýšľaním o zložitosti starodávneho jazyka a o tom, že nebol sám osebe mágiou, ale skôr prostriedkom na usmerňovanie a obmedzovanie vlastného zámeru. Bez neho by náhodná myšlienka pri kúzlení mohla viesť k úplne odlišnému a potenciálne ničivému výsledku. To bol presne ten dôvod, prečo bola mágia bez slov taká nebezpečná.

Štúdium starodávneho jazyka bolo úlohou na celý život. No aj tak... samotný jazyk nepostačoval na vysvetlenie skutočnej podstaty mágie, pretože bola aktom manipulácie s energiou. A práve energia Murtagha skutočne zaujímala. Čo to je? Odkiaľ sa vzala? Ako by sa dala zhromaždiť a použiť?

Bola to mätúca otázka.

Vzdychol a pozrel sa na temnú oblohu nad sebou. Elfovia by mohli poznať pravdu; stáročia strávili štúdiom tajomstiev mágie. Kolovala im v krvi rovnako ako drakom.

Kiežby sa ich mohol opýtať.

Občas si želal, aby si on aj Trň nechali *eldunarı*, ktoré mu dal Galbatorix. Potom by sa už nikdy nemuseli obávať nedostatku energie. Kryštalická štruktúra *eldunarı* obsahovala viac energie než drak z mäsa a kostí.

Pre Murtagha bolo dodnes zvláštne myslieť na to, že každému drakovi rástol v hrudi veľký drahokam. Kým mu Galbatorix jeden z nich neukázal, netušil o ich existencii ani o tom, že draci môžu svoju myseľ preniesť do *eldunarı* a žiť, aj keď ich telo zahynie.

Bola to ďalšia záhada z mnohých, ktoré sa týkali drakov.

Kráľ im často požičieval *eldunarı* starého draka menom Yngmar. Ako väčšina drakov, ktorých *eldunarı* Galbatorix získal, aj Yngmar bol šialený. Kráľ ho umučil až do hlbkej pomätenosti, takže Murtagh sotva dokázal pochopiť jeho myšlienky a ich spojenie mu zvyčajne privodilo pulzujúcu bolesť hlavy.

Príležitostne mu však Yngmar a ďalšie *eldunarı* chýbali. Vedel, že Trň cíti to isté. Mŕtvi draci dávali Murtaghovi silu a rýchlosť presahujúce schopnosti normálneho človeka, takže sa dokázal vyrovnáť elfom. I keď nie vždy to bol víťaný dar, pretože výsledná bolesť bola často ochromujúca. Dôležitejšie však bolo, že prítomnosť *eldunarı* mu poskytovala istý druh spoločnosti počas času, ktorý s Trňom strávili v Galbatorixovom otroctve. Aj sa od nich niečo naučil. *Eldunarı* sa často vyjadrovali v starodávnom jazyku a Murtaghovi sa tu a tam podarilo zachytiť slovo, hoci presný význam mu často unikal.

Po Galbatorixovom dramatickom konci nechal *eldunarı* Nasuada pred pevnosťou v Urû'baene. Bola to správna voľba; draci potrebovali starostlivosť a Murtagh im ju nedokázal poskytnúť, rovnako ako Trň. Vedel len to, že všetky existujúce *eldunarı* – vrátane tých od Yngmara a Umarotha – boli teraz s Eragonom na ďalekom východe, za hranicami Alagaëzie, kam odišiel založiť sídlo pre ďalšiu generáciu drakov a Jazdcov.

Bolo to tak správne. A predsa vo svojich temnejších chvíľach zistil, že pociťuje nespokojnosť s tým, že Eragon má tak veľa, kým

život ich dvoch s Trňom je oveľa ťažší. Nebolo to spravodlivé. Nie-
žeby Murtagh veril, že život má niečo spoločné so spravodlivosťou.
Napriek tomu nespokojnosť zostala, hoci sa ju snažil nekíriť a na-
miesto toho sa sústredil na užitočnejšie myšlienky.

Žiadne spomienky!

Murtagh si zaryl nechty do dlaní a niekoľko dlhých minút sle-
doval krajinu pod nimi. Pod Trňom sa diagonálne ťahali rady dl-
hých tenkých oblakov, ktoré rozbíjali zem na zeleno-hnedé pásy.

Čo je podľa teba mágia? spýtal sa Trňa.

Potenciál.

Keď ho omrzelo premýšľať o mágii, zaoberal sa skladaním básní,
ktoré boli obľúbené na Galbatorixovom dvore. Ich forma bola známa
ako *attenwrack*, po svojom pôvodcovi Attenovi Červenom, inak ne-
podstatnom grófovi z ďalekého juhu, žijúcom blízko mesta Aroughs.

Murtagh nikdy nepatril medzi učencov. Keď vyrastal, hral sa na
poslušného študenta, ale matematika, logika ani astronómia ho neza-
ujímali. História bol starostlivo dávkovaný zoznam schválený Galbato-
rixom, opakujúci sa cyklus samochvály, ktorý ho nudil už pri prvom
počutí. Naučil sa písmeňá a trénoval čítanie, ale knihy, ktoré by ho
mohli zaujímať, boli zamknuté v Galbatorixovom veľkom trezore, kto-
rý bol zakázaný pre všetkých okrem samotného kráľa.

Murtagha to vždy ťahalo k fyzickým aktivitám: zápasenie, tanec,
lezenie, lov. Vyčistili mu myseľ, dodali mu pocit zdravia, úspechu
a hlavne kontroly. A predsa tu, v tejto prázdnej pustatine, kde ne-
bolo nič iné ako nebo, zem a obrovské nebezpečné ticho, ktoré ho
neustále lákalo k spomienkam na minulosť, našiel nové potešenie
v usporadúvaní slov podľa formy *attenwrack*. Bol to síce zvláštny
zážitok, ale podarilo sa mu vytrvať. Bol zmätený a rovnako zaujatý
uspokojením, ktoré mu tento proces prinášal.

Keďže na letiacom Trňovi sa nedalo písať perom na pergamen,
vyslovoval slová nahlas a snažil sa ich udržať v pamäti.

Nebolo to ľahké. Niekedy zabudol, čo zložil, a to ho frustrovalo.
Inokedy nevedel vymyslieť správne slovo – aj keď vedel, že existu-

je –, čo ho rovnako rozčulovalo. Najťažšie bolo zakomponovať slová do atraktívneho tvaru a pritom vyjadriť, čo chcel.

Pomaly, aby sa vyhol chybám, predniesol svoju najnovšiu strofu:

Orol vzlietne do veľkej výšky, je to kráľ vzduchu.

Vrabce skáču po zemi v húfe a bez koruny.

Vždy v rozpore, mnohí proti jednému.

V rovnocennom boji orol víťazí.

V nerovnom a uštvanom vládca zlyháva.

Leťte, ako vám bolo povedané, alebo leťte sami.

Koniec každého je aj tak rovnaký.

Chladné objatie smrti nikoho neminie.

A draci ich všetkých zožerú, dopovedal Tíň.

Murtagh sa poškrabal na krku a zachmúrene hľadel na horizont. Prial si, aby Tíň mohol zjesť všetko živé, pokiaľ by to bolo potrebné. No aj tak by ich to nezachránilo pred koncom. Pretože osudom všetkých bolo zomrieť a byť zabudnutý. A to platilo aj pre drakov.

V ten večer sa utáborili na poli pri jelšovom háji. Murtagh by bol radšej pod stromami – neznášal spať vonku –, ale ako vždy sa podriadil Tíňovmu výberu.

Jelše rástli pozdĺž brehov malého potoka, ktorý vytekal z Du Weldenvardenu trocha ďalej. Zatiaľ čo čakal, kým sa oheň rozhorí, išiel naplniť mechy vodou.

Zdalo sa, akoby biela kôra jelší v slabnúcom svetle žiarila a pod klenutými vetvami pôsobila chladne, ticho a posvätné. Lístie sa sfarbovalo dočervena aj dozlatista a vôňa oroseného machu osviežovala vzduch.

Murtagh si kľakol pri žblnkajúcom potoku. Studená voda mu stekala po zápästiach, keď postupne ponáral mechy. Plné boli ťažké, nepohodlné a šmykľavé. Pôvodne si zbalil len dva, ale zistil, že

z lietania zakaždým nevysvetliteľne vysmädne, a tak si kúpil ďalšie tri od lovca v Dračích horách.

Ako ich dvíhal, nosný popruh na jednom z nich praskol a mech spadol na zem.

„*Barzúl!*“ zahrešil v trpasličom jazyku. Pokúsil sa ho zdvihnúť, ale opäť mu vykĺzol z ruky a ďalšie štyri mechy ho už úplne vyviedli z rovnováhy. A tak bez rozmýšľania zavolať: „Trň! Môžeš mi pomôcť? Nedokážem ich všetky uniesť!“

Skraja lesa sa ozvalo zafučanie. Obzrel sa a uvidel Trňa, ako sa krčí pred stromami, čuchá a kýva hlavou dopredu a dozadu.

Murtagh si okamžite uvedomil problém. Medzi jelšami bolo síce miesto pre draka – dolu k potoku viedla poľovnícka cestička –, ale len veľmi tesné. Priestor bol príliš obmedzený na to, aby Trň rozťahol krídla, zdvihol hlavu alebo sa otočil.

„Nemusíš...“ Slová mu uviazli v hrdle, lebo Trň urobil krok dopredu. Potom ďalší. Murtagh pocítil nádej.

Poryvy vetra knísali konáre nad Trňovou hlavou. Drevo vŕzgalo a stonalo zlovestnými sťažnosťami, háj nepriateľsky ožil. Trň sa schúlil, vykrútil pysk a odhalil tesáky. S vrčaním sa stiahol na kraj jelší a sadol si na zadok.

Murtaghovu nádej vystriedala zvláštna zmes smútku a hnevu. Zovrel čeluste a upravil stisk ruky na mechu.

Trň pod stromami vystrel ľavú prednú nohu a natiahol dlhočizné pazúry. *Daj mi ich. Ponesiem ich späť.*

„To je v poriadku,“ povedal a uprel pohľad na mechy. „Poradím si. Choď. Hneď sa vrátiť.“

Trň žalostne zavrčal. Po chvíli sa otočil a ťažkými krokmi sa odplazil späť do tábora.

Murtaghovi sa zadrhol dych v hrudi. Ignoroval to a vykrútil pravú ruku tak, aby mohol uchopiť krk spadnutého mechu.

Potom sa odplahočil z lesíka.

Oheň zhasol a zostalo po ňom tlejúce uhlie.

Murtagh hľadel na žiariace rubíny a v duchu ich porovnával s kameňom, ktorý našiel Sarros.

Poškriabal si predlaktie, ktoré ho bolelo. Bol unavenejší než zvyčajne. Vzrušenie v Ceunone a let si vybrali svoju daň.

Z tašky vytiahol kožený balíček, v ktorom mal brká a pergamenu, a fľaštičku dubovo-žlčového atramentu. Vzal kus pergamenu dopoly popísaného kolmým písmom a opatrne pripojil riadky, ktoré predtým zložil.

S výsledkom nebol spokojný. Mal pocit, že by to dokázal urobiť lepšie.

Čakal, kým ťahy atramentu zaschnú, a prstom nakreslil do zeme úzku priekopu, ktorá sa na konci vidlicovito rozvetvovala doľava a doprava.

Naklonil hlavu a študoval ju.

Počas hodín, ktoré strávil rozjímaním o mágii, začal zvažovať možnosti kúzel typu *ak*. Veril, že majú väčší potenciál, než bolo známe.

Dotkol sa miesta, kde sa priekopa rozdejovala a zašepkal: „*Ílf adurna fithren, sving raehta.*“ Alebo voľne preložené: *Ak sa dotkneš vody, odboč doprava.* Potom odzátkoval mech a nalial za odmerku na opačný koniec brázdy.

Voda tiekla brázdou, až kým sa cesta nerozdelila. Potom, akoby ju viedla neviditeľná ruka, vtiekla do pravej vetvy plytkého jarku, ktorý vykopal. Murtagh cítil jemný, ale primeraný úbytok energie. Dovedol kúzlo do konca.

Zamračil sa, keď zatvoril mech.

Koľko *ak* by mohol nahromadiť v kúzle? A ako blízko by musel byť k miestu činu? Mohol by spojiť podmienené kúzlo s predmetom, ako je drahokam, a nechať ho, aby plnil jeho príkazy? Mohla by to byť pasca na nepriateľa alebo signál v prípade, že sa niečo stane? Možnosti boli nespočetné. Dokázal by kúzlom s *ak* postaviť budovu, ktorá by ochránila Trňa a jeho samotného pred každou mysliteľnou hrozbou?

Mohol s tým experimentovať.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Murtagh** .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.